

YEŞİL PAPAĞAN LİMİTED

(Oyun)

Yazarın özgeçmiŐi ile yazar ve oyunları üzerine Prof. AyŐegöl Yüksel'in yazmış olduğu inceleme yazısı, bu dizi içinde yayımlanmış olan Memet BAYDUR-Toplu Oyunları.1, Toplu Oyunları.2 adlı kitaplarda bulunmaktadır.

KİŞİLER

TALAT	: Esmer, sıkıntılı, yakışıklı, içine dönük bir adam.
ENVER	: Yaşlıca bir adam. Hafif göbekli, sinirli.
BURHAN	: Kırk yaşlarında bir it. İnce bıyık, yüziük, tesbih, tabanca.
TURHAN	: Kırk yaşlarında bir başka it. İnce bıyık, yüziük, tesbih, tabanca.
MAHMUT	: Sevimli, akıllı, garip bir adam.
FİLİZ	: Güzel, genç, iyi eğitilmiş bir zengin aile kızı.
NUR	: Bir pavyon çalışanı ve telekız.
ECE	: Bir pavyon işçisi ve telekız.
HÜLYA	: Bir pavyon müstahdemi ve telekız.
ADNAN	: Bir politikacı. Bakan.
BEYHAN	: Gazeteci. Yazı işleri müdürü.
FARUK	: Bir futbolcu. Gol kralı.
İLHAN	: Ünlü pop müzik şarkıcısı.
TARKAN	: Genç bir iş adamı. Yuppie'nin alaturkası.
CEMŞİR	: Genç bir iş adamı.
MACİDE	: Yaşlı bir kadın.

BİRİNCİ BÖLÜM

(Işık. Bir işyeri. Garip bir ofis. Acayip bir büro. Kristal bir avize. Her yer insanı bayıltacak miktarda lambri kaplıdır. Oda bu haliyle büyük bir tabut görünümündedir. Mor, kadife, ağır perdeler. Ağır, ceviz mobilya. Onlar da mor kadife kaplı olabilir. Kitaphık son derece kalın ve son derece siyah kitaplarla doludur. Türk Ceza Kanunu filan. Kitapların arasında bir kurukafa. Büyük, altın yaldızlı, son derece zevksiz yazı masasının üstünde dört tane telefon. Bir küçük masanın üstünde içki şişeleri. Viski, Malibu, Vermut, nane likörü, Bailey's Irish Cream, rakı (iki büyük) filan. Bir başka ufak masanın üstünde en büyük ekran bir televizyon ve video. Odanın çeşitli yerlerinde, duvarlarda, masanın üstünde, kitaplığın içinde büyük sarı şiltler, ödülleri, kırmızı kutularının içinde. Kütüphanenin içinde büyükçe bir akvaryum, süslü püslü rengarenk çin işi-japon işi balıklar yüzer içinde. Masanın karşısında iki-üç koltuk, bir orta masası durur. Bir küçük sehpanın üstünde doldurulmuş bir kobra yılanı. Bir kasa, kasanın üstünde çelik, eski tip bir vantilatör. Odanın duvarlarında dört-beş tane büyük tual de asılıdır. Bedri Baykam'ın, Burhan Uygur'un, Mehmet Gülerüz'ün ve o günlerin çok moda bir ressamının tabloları. Resimler yakın ışıklandırma ile aydınlatılmalıdır. Bu büroya, daha bir çok ekleme yapılabilir, süslenebilir. Gerisini, dekoratör ile yönetmenin düş gücüne bırakıyorum. Perde açıldığında TALAT masasının başındaki büyük, rahat, deri koltuğa gömülmüş uyuyordur. Soldaki tek kapıdan MAHMUT girer.)

MAHMUT

: (Usulca sahnenin ortasına ilerler, parmaklarının ucunda durur, bir TALAT'a, bir seyirciye bakar.) Uyuyor. Çok yorgun. Bırakın uyusun. Gün doğarken geliyor buraya, biraz uyumak için. Benden başka kimse bilmez bunu. Kırkbeş dakika, bir saat kadar uyur burada. Sabah sabah... iş başlamadan önce. Bugünlerde can sıkkın biraz. Sağlığı da pek iyi sayılmaz. Şekeri var. O yetmiyormuş gibi, yüksek tansiyon... Sarılık! Taşikardi! Üzgünlük. (Duraklar) Üzgünlük? Böyle bir hastalık var mı? (Gülümser) Üzgünlük diye bir hastalık varsa eğer, Talat Abi en kıdemli hastasıdır. Onu tanıdığımdan beri hüznüldür Talat abi. Yıllarca önceydi, sokaklarda Marlboro satıyordum. Trafik ışıklarında duran arabalara çalışıyorduk ikiyüzelli çocuk. Uzun hikâye! Çaycı olarak aldı beni yanına. Bu işyerini yeni açmıştı. Yirmi yıl kadar oluyor. (Duraklar) O kadar oldu mu? Belki daha fazla. Oysa dün gibi. (Oturur, bir sigara yakar, ayaklarını masaya dayar, uyuyan TALAT gibi) Dünden de daha önce... dün değil evvelsi gün gibi. Bu iş yerini Enver, Burhan, Turhan abilerle beraber açtı. İthalat, İhracat, Danışma, İkna Etme, Kulak Çekme, İhtar Verme, Tekdir, Kötek, Kol Bacak Kıırma, Yanaklardan Öpme ve Son Defa Gömme Limited Şirketi olarak kuruldu burası. Fakir Fakaraya Yardım, Zenginden Alıp Fakire Verme, Robin Hood, Zaloğlu Rüstem, Gece Kulübü ve Pavyon İşletenler Derneği Genel Merkezi ve Liman İşçileri Sendikası ve Korku Reklam Ajansı, Kurt ile Yasemin Çiçek Dağıtım Firması'nın Genel Merkezi olarak da bulunduk bu adreste! Yani demek istediğim, burada hemen hemen her şeye tanık oldum. Çok insan tanıdım. Sanatçılar, politikacılar, iş adamları, gazeteciler, bürokratlar, teknokratlar,

ünlü ünsüz acayip insanlar... Herkes gelip geçti buradan. (TALAT, koltuğunda kımıldar hafiften. Mahmut hemen ayağa kalkar) Bakın, kımıldadı! Birazdan uyanır. (Sigarasını söndürür) Uzun bir gün başlıyor. Ona yardımcı olmam gerekiyor yine. (Ayaklarının ucuna basarak dışarı çıkar, soldaki biricik kapıdan. Sessizlik. TALAT, ayaklarını masadan indirir yavaşça. Esner, gözlerini ovuşturur. Siyah bir takım elbise, mavi bir gömlek ve pembe ipek bir boyunbağı. Güzel bir adam. Siyah bıyıkları vardır. Uyanır, etrafına bakar. Usulca ayağa kalkar. İki eliyle başını tutar. Rahatsızdır. Belinden bir tabanca çıkarır, bir çekmeceyi açar, tabancayı oraya koyar, kapatır. Etrafına bakar.) : Nuri? Mahmut? (Masanın üstünde bir yere basar. Bir zii)Mahmuuu!

TALAT

MAHMUT

TALAT

MAHMUT

TALAT

MAHMUT

TALAT

MAHMUT

TALAT

MAHMUT

TALAT

MAHMUT

TALAT

MAHMUT

TALAT

MAHMUT

: (Hemen girer) Buyur Talat Abi? Emret?
: Beni arayan oldu mu?
: Olmadı.
: Filiz aramadı mı?
: Aramıştır abi. Ama ben burada değildim aradığı zaman.
: İyi. Bir... kahve yap bana.
: Hemen abi.
: Mahmut?
: Buyur abi?
: Bugün... günlerden ne?
: Pazartesi.
: Ne?
: Pazartesi abicim. Dokuz Ağustos, Pazartesi.
: İyi. tamam. Git kahve yap!
: Hemen abi. (Çıkar)
(TALAT ceketinin içinden, bir yerlerden bir tabanca daha çıkarır, bakar, bir başka çekmeceye koyar. Bir başka çekmeceyi küçük bir kesekâğıdı çıkarır, gider, akvaryumdaki balıkları besler. Döner, masasına gelir, kesekâğıdını çekmeceye koyar, aynı çekmeceyi küçük

bir kutu alır, açar, burnuna kokain çeker iki kere. Kutuyu çekmeceye koyar, kapatır. Odanın içinde dolaşır. kapı gürültüyle açılır ve içeri ENVER, BURHAN ve TURHAN girerler.)

ENVER : Oooo? Sabah şerifler hayrolsun yiğenim!
TALAT : Hoşgeldin Enver.
TURHAN : Neredesin lan?
BURHAN : Neden tüydün?
TALAT : Buyrun beyler, oturun.
ENVER : (BURHAN'a) Nereye tüydü?
TURHAN : Dün gece, Arzu'nun yerinde içip oynuyorduk...
BURHAN : Birden ortadan kayboldu Talat Bey!
ENVER : Eee? Size ne bundan?
BURHAN : Ulan eşek başı mıyız biz? İnsan bir eyvallah der... (Derken ENVER müthiş bir tokat atar BURHAN'a. BURHAN sendeleyip TURHAN'ın kucağına oturur.)
TURHAN : Aah! Kalk kucağımdan Burhan! Enver Abi! Ayıp bu yaptığın!
TALAT : Oturun beyler. Sakin olun efendiler. Konuşalım.
TURHAN : Bu herif için bizi harcıyorsun Enver Abi!
BURHAN : Örf ve âdetlerimize aykırı!
ENVER : (Bir tokat daha patlatır BURHAN'a. BURHAN, TURHAN'ın kalktığı koltuğa oturur yine) Puştlar! Ulan ne çabuk büyüdüünüz dümbükler! Sabahın köründe bize ders verecek kadar ilerlediniz ha?
TURHAN : Estağfurullah!
TALAT : (ENVER'e) Tamam.
ENVER : (TALAT'a bakar) Ne tamamı?
TALAT : (Gülümser), Sakin ol. Önemli değil.
ENVER : Sen beni öldüreceksin oğlum.
TALAT : Sıkma canını. Otur haydi. (TURHAN ile BURHAN'ı gösterir başıyla) Biz yarattık onları. Biz mümkün kaldık onları. Her şeyi bize borçlular. Biz de her şeylerinden sorumluyuz. (Bir an)
TURHAN : (ENVER'e) Al işte!
BURHAN : Buyrun bakalım!
ENVER : (TALAT'a) İyi misin? Merak ettim seni.
TALAT : İyiyim, bir şeyim yok. Neden merak edi-

yorsun?

ENVER : Bilmem. Korumasız çıkmışsın gecenin o saatinde...
TALAT : Beni benden iyi kim korur Enver?
ENVER : Öyle deme Talat, it kopuk doldu ortalık. Çakal gibi sürüyle geliyorlar adamın üstüne artık.
MAHMUT : (Kahve ile girer, biraz ani olmuştur girişi, TURHAN ile BURHAN tabancalarını çekerler) Tamam, tamam! Talat Abi'nin kahvesini getirdim.
ENVER : (TALAT ile BURHAN'a) Sokun ulan şunları bir yerinize. Angut herifler!
MAHMUT : Günaydın Enver Abi.
ENVER : Merhaba Mahmut, nasılsın?
MAHMUT : İyiyim. Altılı ganyan, son iki yarış Fosforlum ile Hamlet'e oynadın mı sana söylediğim gibi?
ENVER : Ne dediysen onu yaptık.
MAHMUT : İyi etmişsin. Bire kırkbeş verdi.
ENVER : Yok yahu?
MAHMUT : Valla.
ENVER : (Cebinden büyük bir tomar para çıkarır, bir avuç alır MAHMUT'a verir) Al bakalım, bir çorba iç benden.
BURHAN : Bu parayla lokantayı satın alır.
TURHAN : (ENVER'e) Şımartma bu kambozuğu!
ENVER : (TALAT'a) Deli olacağım Talat! Gebertesim geliyor bu itleri.
TALAT : Sakin ol. Bir sürü iş birikti yine. Bunlarla uğraşmaya vakit kalmıyor.
TURHAN : (MAHMUT'a) Zıpla bakalım kertenkele! İki şekerli kahve! Çabuk!
MAHMUT : (Sakin. ENVER'e) Sen bir şey içer misin Enver Abi?
ENVER : Bir ayran aldırır bana.
MAHMUT : Hemen abi. (Çıkar)
TALAT : Buyrun beyler oturun. (ENVER masanın başına, koltuğa geçer. BURHAN ile TURHAN koltuklara otururlar. TALAT akvaryumun yanında ayakta durur.)
ENVER : Geminin gelmesi iki gün gecikti Talat.
TALAT : Marsilya'da takılmış. Bir bakıma iyi ol-

du. Burada sıkışık durumdaydık. Nefes alıp gerekli bağlantıları kuracak zamanımız oldu.

ENVER : Yarın akşam geliyor ama.
TALAT : Evet.
ENVER : Her şey hazır mı?
TALAT : Merak etme.
ENVER : Ediyorum. Nasıl etmem? (*TURHAN'la BURHAN'ı gösterir*) Etraf it uğursuz dolu. Çeteciliğin eski tadı yok artık.

TALAT : Eskiden de tatlı bir iş değildi herhalde Enver.
ENVER : Tehlikeliydi ama bu boklarla karşılaşmazdık hiç değilse.
TURHAN : Ayıp olmuyor mu?
BURHAN : Onüç yıldır yanında çalışıp, aynı takımı yönetiyoruz.
ENVER : (*Bağırır*) Ne yönetmesi ulan! Bir de yönetmen mi oldunuz şimdi? Batakhane-den, kerhaneden toparlamadım mı sizi? Kızımızda don mu vardı sizi işe aldığımızda? İki büküm kıvranyordunuz, size insan gibi yürümeyi öğrettim, öğretmez olaydım!

TURHAN : (*Aşağıdan alır*) Bu sabah senin canın sıkın baba...
ENVER : Bana baba deme ulan, gebertirim seni köpek!
BURHAN : Ne yaptık Enver Abi, niye bozuk atıyorsun yaa?
ENVER : Ulan siz burasımı dört ortaklı komandit şirket mi sandınız?
TURHAN : Bizim hissemiz yok mu burada?
ENVER : Var.
BURHAN : Söz hakkımız yok mu?
ENVER : Yok! Ulan hayvan, senin ne söz hakkın olacak? Konuşmayı öğrendin de, iş söz hakkına kaldı! Dümbülü beş!

TALAT : (*Akvaryumun yanından, gülererek*) Tamam, tamam... Bırakın haydi. (*Pat diye kapı açılır, FİLİZ girer.*)
FİLİZ : Merhaba. (*Herkes ayağa fırlar.*)
ENVER : Hoşgeldin kızım. Dışarıda kimse yok

mu?
FİLİZ : Yok.
BURHAN : Burası Dingo'nun ahırı gibi. İsteyen giriyor.
ENVER : (*Öfkesini gizleyerek*) Burhan?
BURHAN : Efendim?
ENVER : Turhan'ı da al gidin bana bugünün gazetelerini alın, bir de bir tahsilat işi vardı, onu halledin, parayı bankaya yatırıp bir saat içinde burada olun. Haydi yallah! Filiz Hanım'ın yanında yedi sülalenize başlatmayın beni. (*FİLİZ ile TALAT gülerler*)
BURHAN : Başüstüne. (*FİLİZ'in yanından geçerken*) Yenge. (*TALAT irkilir, eli cebine gider. Gergin bir an. BURHAN ile TURHAN sırtıarak çıkarlar. ENVER masadan kalkar.*)
ENVER : Ben de gidip ilaçlarımı alayım.
TALAT : Otur. Mahmut şimdi gelir.
FİLİZ : Ben beş dakikalığına uğradım, şimdi kaçacağım.
TALAT : İyi ettin. Otur Enver. (*ENVER koltuğa oturur.*) Sen de... Şöyle buyur. (*Masanın başındaki koltuğu gösterir FİLİZ'e. FİLİZ de oturur.*)
TALAT : (*ENVER'in karşısındaki koltuğa oturur*) Merhaba.
FİLİZ : Kızma bana.
TALAT : Sana buraya gelme demiştim.
FİLİZ : İki gündür aramıyorsun.
TALAT : Sana buraya gelme dedim.
FİLİZ : Talat, beni dinle biraz. Gidiyorum ben.
TALAT : Nereye?
FİLİZ : Avrupa'ya.
TALAT : Öyle bir yer mi var?
FİLİZ : Paris'e.
TALAT : Paris'e?
FİLİZ : Evet.
TALAT : İyi. Git. (*Sessizlik*) Ne zaman?
FİLİZ : Yakında.
TALAT : Ne kadar yakında?
FİLİZ : Çok yakında. Cumartesi sabahı.

TALAT : Beş gün var daha cumartesine.
FİLİZ : Benimle gel.
TALAT : Paris'e mi? (Akvaryumu işaret eder)
Balıklarımı kim besler?
FİLİZ : Dalga geçme! Gel benimle.
TALAT : Fransızca bilmiyorum ben. Daha doğrusu
yalnızca Türkçe ve Kürtçe konuşurum
ben, bu ikisinin dışında bir dili anlamam.
(MAHMUT girer. İki kahve, bir ayran,
iki bardak su.)

MAHMUT : Ayranımı getirdim abi.
ENVER : Sağ ol Mahmut.
MAHMUT : Hoş geldin Filiz Hanım.
FİLİZ : Merhaba Mahmut.
MAHMUT : (Etrafa bakılır) Şekerli kahve deli-
kanlıları nerede?
ENVER : Ayak işine gönderdim bokları! Pardon
Filiz Hanım kızım, vallahi pardon!
MAHMUT : Götüreyim mi kahveleri?
TALAT : Yok. Birini bana ver, öbürünü Filiz
Hanıma. (MAHMUT kahvelerin servisini
yapar, herkesin yüzüne dikkatle bakarak.
İşi bitince TALAT'a hafif bir selam verip
ç çıkar.)

TALAT : Paris. Sana yakışır doğrusu. Bu (eliyle
odanın içini gösterir) Bu... zevksizliğin
içinde porselen bir biblo gibi sırtıyorsun
sen.
FİLİZ : Ben senin yanında olmak istiyorum Ta-
lat.
(ENVER öksürür, öksürür, hemen bir siga-
ra yakar. Altın tabaka, altın çakmak. Siga-
ra yakıp tavana bakar. Kendi kendine
söylenir.)

TALAT : Başımın üstünde yerin var. Ama... sen
benimle beraber olmak isterken, yalnızca
kendi seçtiğin yerlerde yaşamak istiyor-
sun.
FİLİZ : Kal de bana! Kalırım.
TALAT : Git diyorum sana Filiz'ciğim. Gidecek-
sin.
FİLİZ : Sevmiyorsun beni.
TALAT : Sevmiyorum. (Bir an) Senin anladığın

gibi sevmiyorum.
FİLİZ : Senin yanında olmak istiyorum.
ENVER : Ben gidip bir bakayım şeye...
TALAT : Neye?
ENVER : Şeye, hani biliyorsun ya?
TALAT : Bilmiyorum.
ENVER : Ulan Talat! Ayağımı...
TALAT : (Güler) Neye bakacaksın yahu! Otur
oturduğun yerde.
ENVER : Oğlum, mecbur muyum ben ikinizin
şeyini dinlemeye?
TALAT : Neyini?
FİLİZ : Saçmalarını.
ENVER : Yok estağfurullah! Onu demek isteme-
dim.
FİLİZ : Benim gitmem gerekiyor zaten. (Kalkar,
TALAT'ın yanına gider) Cemşir ile Tarkan
gelecek bugün sana.
TALAT : Gelsinler.
FİLİZ : Küçük bir ricaları olacak.
TALAT : İyi.
FİLİZ : Ne demek iyi?
TALAT : İyi, hallederiz demek. Ne isterlerse ya-
parız.
FİLİZ : (Bir an duraklar) Bu akşam... gelecek
misin?
TALAT : Bu akşam mı? Ne bileyim kızım? Sen...
bekleme beni.
FİLİZ : Her şey... haksızlık üstüne kurulu.
ENVER : (TALAT'a) Bu kız bizi anlamaya başladı
galiba.
TALAT : (ENVER'e) Onun anladığı haksızlık ile
senin yaşadığın haksızlık aynı şey değil!
FİLİZ : Ben gidiyorum.
TALAT : Git... sevgilim!
(FİLİZ bir an TALAT'a bakıp çıkar. Uzun
bir an. TALAT sıkıntılı, utangaç biraz do-
laştıktan sonra gidip ENVER'in
karşısındaki koltuğa oturur.)
ENVER : (Uzun bir an TALAT ile bakıştıktan son-
ra) Zor iş!
TALAT : Zor.
ENVER : Evet.

(*Sessizlik*)
TALAT : Ne yapacağız?
ENVER : Bilmiyorum. (*Kafasını ellerinin arasına alır. Biri yaşlı, biri genç iki gangster orada öylece kalırlar. Yapacakları hiçbir şey yoktur.*)
(*Sessizlik*)
MAHMUT : (*Girerken konuşur*) Kızlar geldi.
TALAT : Ne kızları?
ENVER : Deniz kızı Eftalya'nın torunları!
MAHMUT : Yok abi... bunlar asfalt kızları! Ece, Hülya, Nur!
ENVER : Lâhavle!
TALAT : Yolla içeri Mahmut...
ENVER : Burada ne anyorlar?
TALAT : Burhan'ın pavyonuna şarkıcı dansöz filan lazım ya... Buranın adresini vermiş...
ENVER : Vay hayvan vay!
TALAT : (*MAHMUT'a*) Al bakalım içeri hanımları. (*MAHMUT çıkar. ENVER ile TALAT birbirlerine bakarlar*)
TALAT : Kızma bana.
ENVER : Geberteceğim hepsini!
TALAT : Hiçbir şeyi değiştirmez bu.
ENVER : Git.
TALAT : Nereye?
ENVER : Bilmiyorum oğlum.
TALAT : Paris'e mi gideyim Filiz'le? (*Sessizlik*) Memlekete mi döneyim? Dağlara? (*Sessizlik*) Hiçbir yerde rahat bırakmazlar beni. Kimsesiz ve memleketsiz biriyim ben... artık.
ENVER : Gerçekten gitmek istesen... ben hallederim gerisini...
TALAT : Biliyorum halledersin... Çok kanlı olur ama halledersin.
ENVER : Çocuk yuvası mı açtık burada?! Tabii... biraz kanlı olacak.
TALAT : Anlamsız bir iş bu.
ENVER : Bizim hayatımız böyle!
TALAT : O zaman... anlamsız bir hayat.
ENVER : Anlamsız bir hayat olmaz.
(*Sessizlik*)

TALAT : Hepsini öldürecek misin?
ENVER : Gerekirse.
TALAT : Kendini de öldürmen gerekebilir?
ENVER : Mümkündür. Daha oraya gelmedik.
TALAT : Daha hiçbir yere gelmedik.
ENVER : (*Güler*) Evet, öyle. Daha hiçbir yere gelmedik. Bak, zengin kızı Filiz... Seni Parislere davet ediyor. Elimiz ayağımız dolaşiyor, mahvoluyoruz, gitmemek için dilbilgisini bahane ediyoruz.
TALAT : Bahane değil... gerçek. (*Sessizlik*) Filiz'le Paris'e gider miyim?
ENVER : Kuşadası'na gidersen, oraya da gidersen, gitmen gerekir.
TALAT : Kuşadası'na giderken, Paris diye bir yerin varlığından habersizdim. (*Bir an*) Kuşadası diye bir yerin varlığından da habersizdim.
ENVER : Tam bir cahil olarak nereye çekilirsen oraya gidiyordun yani?!
TALAT : Bence Paris ile Kuşadası'nın farkı yok! (*Bunu bağırarak söylerken kapı açılır ve sahneye NUR, ECE, HÜLYA girer. Üç tane mini etekli, kahküllü, cin gibi genç kız.*)
NUR : Enver Aaabi.
ECE : Talat Aaabi.
HÜLYA : (*O sırada kapıdan giren MAHMUT'a*) Mahmut Aaabi.
(*TALAT kendini tutamaz güler. Kızlar gazino sahnesindeki bir revünün içinde davaranır gibi, yanyana dizilip bir kabare şarkısının ilk iki satırını söylerler. TALAT elini kaldırıp show'u durdurur. Bir an bir cümbüş yaşanmıştır ofiste.*)
TALAT : Tamam, tamam, uzatmayın, hoşgeldiniz çocuklar.
KIZLAR : Sağ ol Talat Aaabi.
ENVER : Sabahın bu saatinde yapılacak şey mi bu?!
KIZLAR : Paaardon Enver Aaabi.
ENVER : Yavaş! Teker teker konuşun.
KIZLAR : Peki Enver Aaabi.
ENVER : (*HÜLYA'ya*) Sen.

HÜLYA : Buyur Enver Abiii!
 ENVER : Ne cesaretle geliyorsunuz buraya böyle?
 HÜLYA : Burhan Aabi bu sabah dokuzda gelin dedi Enver Aaabi.
 ENVER : Nerede gördünüz Burhan Aaabinizi?
 HÜLYA : Dün gece Tayyar Aaabinin pavyonunda.
 ENVER : Camgöz Tayyar mı?
 HÜLYA : Kör olduğu söyleniyor efendim.
 ENVER : Burhan orada mıydı dün gece?
 NUR : Turhan Aabi de oradaydı.
 ECE : Gece denemez yaani, sabaha karşı geldiler Tayyar Aabi'yle konuştuular.
 HÜLYA : Sonra bizi masaya çağırıp, bu sabah burada olmamızı, sizin pavyonlardan birinde işe başlayacağımızı söylediler.
 NUR : Biz de emre uyduk geldik Enver Aaabi. Kötü bir şey mi yaptık?
 (Kızlar konuşurken ENVER ile TALAT birbirlerine bakarlar. TAYYAR'ın onların düşmanı olduğu bellidir. TURHAN ile BURHAN'ın onlardan gizli birtakım dolaplar çevirdiğini düşünüyorlardır. TALAT sakın gülümser, ENVER yine öfkeli.)
 TALAT : İyi.
 ENVER : Orosu çocukları!
 KIZLAR : Üçümüz de bekarız Enver Aaabi. Çocuğumuz yok.
 ENVER : Kızım, sizden söz eden kim, susun ulan! Hadi yallah dışarı!
 TALAT : (Gülerek) Durun. (Cebinden bir tomar para çıkarır, yarısını filan HÜLYA'ya verir) Bu akşam dinlenin, yarın gece Yeşil Papağan barında işe başlayın. Feyzullah'a Talat gönderdi dersiniz.
 KIZLAR : Sağ ol Talat Aaabi. Aallahaismarladık Enver Aaabi: (Kapıdan çıkarken her biri MAHMUT'u ayrı bir yerinden muncıklar. MAHMUT biraz mahcup, en son çıkar. ENVER ile TALAT yalnız kalırlar. Sessizlik.)
 ENVER : Bu işi kapatmamız lüzum Talat.
 TALAT : Turhan ile Burhan'ı mı? Onlar piyon En-

ENVER : ver. Sen de biliyorsun.
 ENVER : Camgöz Tayyar var arkalarında. Bak şuraya yazıyorum, seni temizleyecekler.
 TALAT : Tayyar da piyon.
 ENVER : O piyon bu piyon! İyi, piyonlardan başlayayım temizliğe.
 TALAT : Sen korkmuyor musun?
 ENVER : Neden?
 TALAT : Öldürülmekten.
 ENVER : Neden korkayım? (Duraklar) Korkuyorum tabii ama biliyorum benim değil, senin peşinde onlar.
 TALAT : Neden benim peşimdeler sence?
 ENVER : Aptal olduğun için bir! (TALAT güler) Yumuşak görünmene rağmen acımasız olduğun için ikii! Kumar, eroin, bar pavyon, silah kaçakçılığı, senet, faiz ve bütün temiz işlerden kazandığın parayı fazla cömertçe ite köpeğe dağıtmandan, biraz o kafasında tüylü şapka olan İngiliz gibi davranmaktan hoşlanmadıkları için ütüüç! Onlarla artık hiç beraber olmadığın için döört! Daha sayayım mı?
 TALAT : Gerçekten vurmak isteseler, şimdiye kadar çoktan vurmuşlardı beni.
 ENVER : Oğlum senin beynin sulanmış! Filiz Hanım'la gördüğün Fransız filmlerindeki gangsterlere mi benzetiyorsun kendini! Ne zaman vaktin gelirse o zaman vuracaklar! Bana işin somuna geldik gibi geliyor.
 TALAT : Sözüünü ettiklerin önemsiz karıncalar. Asıl başımızı yiyecek olanlar başkaları.
 MAHMUT : (Sessizce girer, yaklaşıp) Bakan beyle o gazeteci geldiler abi.
 TALAT : İyi. Buyursunlar. (MAHMUT çıkarken seslenir) Mahmut.
 MAHMUT : Efendim abi?
 TALAT : O yeşil elbiseli, tüylü şapkalı adamın ismi neydi?
 MAHMUT : (Şaşkın kafasını kaşır) Hangi şapkalı adam abi, çıkaramadım?
 TALAT : Canım hani videosunu seyretmiştik bir kere burada.

MAHMUT : Haa, tamam. Robin Hood.
TALAT : Ne?
MAHMUT : Kaptan Robin Hood.
ENVER : İngiliz tabii gemici olacak. Bir de İngiliz Kemal vardı...
TALAT : Konuklarımızı getir Mahmut. (MAHMUT çıkar) Senden bir şey rica edeceğim.
ENVER : Söyle yiğenim?
TALAT : Sinirlenmemeye çalış ve gereğinden çok konuşma bu toplantıda.
ENVER : (Alınan) Tamam canım, ben hiç konuşmam, içimden biraz sinirlenirim, sesi mi çıkarmam, merak etme. (TALAT sevgiyle güler) Artık herhalde içimden gizli gizli köpürmeme karışmazsın! Unutma, son ihale elliüç milyardı.
TALAT : Biliyorum.
ENVER : Ben yine hatırlatayım dedim. (Kapı açılır ve ADNAN BEY ile BEYHAN BEY girerler. ADNAN biraz göbekli, kruvaze kostümlü, elinde olan siyasi güçten ötürü şaşkın bir adamdır. Hiçbir şey bilmediği, dünyadan habersiz olduğu halde, çevresindeki insanların ona her şeyi bilen adam muamelesi çekmesinden akli karışmış, sonunda çevresine inanmayı seçmiştir. Bir yıldır bakan olmasına rağmen, yarım yüzyıldır imparator gibi davranmaktadır. Bunu elbette beceriksizce, acıklı ve komik durumlara düşerek yapmaktadı, ama yapmaktadır. Gazeteci BEYHAN ise ayrı bir alemdir. Çok bakan, çok başbakan, çok albay, çok general görmüş bir adamdır. O da ADNAN gibi giyinmiştir ama kravatu daha renklidir ve saçları daha uzundur. Yaşları aynıdır. İki adam da bir tek şeyin peşindedir: Para.)
ENVER : (Ayağa kalkar) Efendim, hoşgeldiniz.
ADNAN : Nasılsınız Enver Bey?
BEYHAN : Enver Abi merhaba.
ENVER : Beyhan'cığım nasılsın? (Öpüşürler)
TALAT : Hoşgeldiniz. (El sıkışırlar) Buyrun oturun lütfen.

BEYHAN : Yahu kırk yılda bir görüşür olduk Enver Abi!
ENVER : Öyle. Sizin işleriniz yoğun tabii. Geçen cumartesinden beri görüşmüyoruz. Ne var, ne yok?
BEYHAN : Valla ne olsun? Bakanımızın yurtiçi, yurtdışı gezilerinde peşinden koşuyoruz.
ADNAN : Ülke, bildiğiniz gibi müthiş bir atılım içinde.
ENVER : Hem de nasıl!
ADNAN : Ben şahsen bir bakan olarak eski hükümetin kirli mirasını temizleyip, yerine büyük projeleri hayata geçirmeye çalışıyorum.
ENVER : Geçirirsiniz, hiç endişe etmeyin. Maksat geçirmek olsun, proje her zaman bulunur.
ADNAN : Son yetmiş milyar liralık ihalemizi siz kazandığınız zaman memnun oldum.
TALAT : Elliüç.
ADNAN : Pardon?
TALAT : Elliüç milyardı ihale.
BEYHAN : Olabilir. Ha yetmiş, ha elliüç. Sembolik bir rakkam.
ENVER : Arada onyedi milyar lira var oğlum. Bizim için rakkamlar sembolik değildir. Canlıdır. Paradır, puldur ama işe yarar.
TALAT : Ayrıca komisyon ödüyoruz, belki biraz da ondan parayı ciddiye alıyoruz.
BEYHAN : Harcama yapmıyorsunuz.
ENVER : Nasıl yapmıyoruz? Sen söyleme hiç değilse!
BEYHAN : Kârdan harcıyorsunuz, cepten değil.
ENVER : Ulan hayvan, altındaki otomobili kim aldı?! (Kızmıştır)
BEYHAN : Enver Abi, rica ederim...
TALAT : Enver!
ENVER : (Kendini tutar, bir an) Pardon yani.
TALAT : (ADNAN'a) Buyrun, kusura bakmayın, devam edin.
ADNAN : Şimdi... bir sürü proje var. Yurtiçinde, yurt dışında... Biz istiyoruz ki bunlar temiz ellere, hizmet verecek ellere gitsin. Ben bıktım artık etrafımda üçkağıtçı

görmekten. Santa Domingo hükümetiyle yeni bir anlaşma imzaladım.

BEYHAN : Bir hafta önce.

ADNAN : Bir hafta önce. Somut ve saygın bir şeyler yapalım istiyoruz.

ENVER : Bravo.

ADNAN : Önce esaslarda anlaşalım. Hizmet verecek miyiz, vermeyecek miyiz? Sonra yüzdelerde anlaşalım. Ben yüzde elli diyorum, Beyhan Bey bunu fazla buluyor. Kendi yüzdemde indirim yapmanı istiyor. Bunu konuşmamız lâzım.

ENVER : Konuşalım.

ADNAN : Öbür işlerinizden küçük bir pay ayırabilirseniz, bu otel-fuar-arsa işlerinden biraz fedakârlık edeyim diyorum.

TALAT : Öbür işler mi? Bizim öbür işlerimiz yok ki.

BEYHAN : Adnan Abi?

ADNAN : Canım bir dakika, konuşuyoruz, somut bir şey yok henüz.

TALAT : (*Çok sakın*) Bizim öbür işlerimiz yok. Ya bu işleri yapıyoruz, ya da yapmayanları... öldürüyoruz.

ADNAN : (*Güler*) Çok hoş.

ENVER : Şaka ediyor. Biraz uykusuz.

TALAT : Hayır şaka etmiyorum. Beyhan çok iyi bilir şaka maka etmediğimi di mi canım?

BEYHAN : (*Korkuyla*) Yahu buraya iş konuşmaya geldik Sayın Bakan'la!

ADNAN : (*Kararlı*) Ben şahsen, ne devletin çıkarından taviz veririm, ne de bir avuç eşkiya ile pazarlık ederim, ne de kendi yüzdemden bir kuruş inerim!

ENVER : Yüzde elli dedin mi artık yüzde olmaktan çıkıyor, kral payı, aslan payı oluyor Sayın Adnan!

BEYHAN : Canım o kesin rakkam değil. Ayrıca çimento ve demir fiyatları endeksini incelemedik henüz.

ENVER : Biz sözlü anlaşma yapıyoruz. Tamam desek, yarım saat sonra çubuk demirin fiyatı yüzde üç artsa ne yapacağız? Ortada noterli

ADNAN

moterli mukavele mi var?! Bakan Bey'in hesabına haydutluk mu yapacağız burada? : Yok daha neler? Onu demek istemedim, ama biraz anlayış gösterin, daha uzun yıllar sürecektir bu işbirliği... Şu aralar biraz nakit sıkıntımız var, ben bir yıllık bakanlık hayatımda neler gördüm biliyor musunuz? Üç beş milyona tenezzül eden insanlar gördüm! Elli altmış milyona el açan insanlar gördüm. Koskoca adam, yüz milyon için geliyor kapımda bekliyor! Bu memleket buna müstahak değildir! Ben onun için yüzde elliden aşağı iş yapmam diyorum. Herkes yerini bilsin, çubuk demirin fiyatı artarsa ben size bir gün önce bildiririm. Mesele o değil. Biz gayet somut ve son derece gizli bir dostluk ortamında memleketimize hizmet verecek miyiz, vermeyecek miyiz?! Mesele bundan ibarettir. (*Mendilini çıkarıp terini siler*)

ENVER : Yüzde elli fazla.

BEYHAN : Öbür işlerden pay kessek Enver Abi?

TALAT : Öbür işler yok. Neye yardım ediyorsan, ondan pay alabilirsin!

ENVER : (*BEYHAN'a*) Neye yardım ediyorsan, ondan pay alabilirsin.

ADNAN : Neye yardım edelim istiyorsunuz?

TALAT : Hiçbir şey istemiyoruz.

ADNAN : Ne demek oluyor bu, anlayamadım?

TALAT : Siz bize yardım etmiyorsunuz. (*Bir an*) Biz size yardım ediyoruz.

ADNAN : Öyle mi?

TALAT : Öyle değil mi?

(*Sessizlik*)

TALAT : Sizin bize ihtiyacımız var.

(*Sessizlik*)

TALAT : Bizim de size ihtiyacımız var.

ADNAN : Evet!

TALAT : Biz ne diyorsak onu yapacaksınız.

ADNAN : Nasıl?

TALAT : Biz de sizin... ricalarınızı yerine getireceğiz.

ADNAN : Evet.

TALAT : Anlaşıldı mı?
ADNAN : Evet. Ama... emirleri ben veririm!
TALAT : Emirleri zat-ı aliniz verirsiniz, sonunda benim dediğim olur.

ADNAN : Bunun bir mahzuru yok. (BEYHAN'a) Var mı mahzuru?

BEYHAN : Yok. (Yutkunur) Yok. Ne mahzuru olacak? Onlar da bizim gibi...

ENVER : O zaman... anlaştık demektir!
ADNAN : Nasıl yani?
ENVER : Sen yüzde yirmi alıyorsun bakan olarak... Bu... (BEYHAN'ı gösterir parmağıyla) Yüzde bir alıyor... Masraflar çıkıyor, ödemeler yapılıyor, geri kalan cüzi miktar, gelecek günlerde vereceğimiz hizmetler için bizim şirkete ödeniyor. (Sessizlik) Tamam mı? (Sessizlik)

ADNAN : (Alçak sesiyle) Tamam.
BEYHAN : Tamam. (Bir an) Tamam! Enver Abi sen hiç merak etme, ben yarın gazetede öbür firmaların ne masonluğunu bırakırım, ne komünistliğini!

ENVER : Oğlum! Ulan eşsek, komünistlik mi kaldı artık?!

BEYHAN : Dünyada bitti, bizde ihale filan söz konusu oldu mu yaşıyor abi! Sen bana bırak, karışma!

ADNAN : Biz kaçalım artık, geç oldu.
ENVER : Oteller zinciri ve yeni kurulacak iki liman bizden sorulur.

ADNAN : Evet.
ENVER : (Gülerek) Öyleyse gidebilirsiniz.
ADNAN : Enver Bey?
ENVER : Buyur?
ADNAN : Bir akşam beraber bir rakı içsek, bizim oralardan kebab getirteyim güzel olur, nefistir.

ENVER : İş bağlayalım, sonra yaparız.
ADNAN : Enver Bey?
ENVER : Buyur?
ADNAN : Otel zinciri için iki genç, idealist, çalışkan, ciddi, pırl pırl, son derece şeker

ateş gibi genç arkadaşımız var.
ENVER : Eeee?
ADNAN : Ek ihaleler için ...sizinle görüşmeye gelecekleler.

ENVER : Buyursunlar.
ADNAN : Sağ olun.
ENVER : Bir şey değil. Emrindeyiz.
ADNAN : Sağ olun.
ENVER : Siz de sağ olun. Vatan sağ olsun.
ADNAN : Her şey demokrasi için.
BEYHAN : Gidelim mi beyefendi? Çok yoğun bir gün, biliyorsunuz.

ENVER : Yine bekleriz.
ADNAN : (El sıkışır) Her zaman, daima, biz oldukça!

BEYHAN : Enver Abicim, eyvallah.
ADNAN : Talat Bey?
TALAT : Buyrun?
ADNAN : Görüşmek üzere.
TALAT : (Yarılamadan ADNAN'a bakar, gülümser, el sıkışır) (ADNAN, tek kaşı, kafası ve omuzları havada yürür, çıkar. Ardında BEYHAN.)

ENVER : (TALAT'a) Gördün di mi? Hiç konuşmadım!

TALAT : Öyle. Ağzımı açıp iki kelime edesin diye bekledim.

ENVER : Bu Beyhan'da sevmediğim bir şey var.
TALAT : İkisi de bir kere olsun Turhan'ı ya da Burhan'ı sormadı. Dikkat ettin mi?

ENVER : Neden sorsunlar ki o itleri, onlar kim oluyor?

TALAT : Son işi başından beri onlar yürüttüler, bağladılar ya. Bu takımdan en iyi tanıdıkları adamlar Burhan ile Turhan. Bir bakanın nazik ve narin kıcımı kaldırıp bir haydutun yazıhanesine gelmesi garip değil mi sence? Ortalıkta henüz dişe dokunur bir yem, ya da risk filan da yokken. Bu iltifat, bu şeref için ne yaptık ki beyefendi teşrif edip el sıkıştı bizimle?

ENVER : Bir bokluk mu var yani?
TALAT : Bakacağız.

MAHMUT : (Girer) Talat Abi, bir isteğin var mı?
TALAT : Gittiler mi?
MAHMUT : Gittiler abi.
TALAT : Resmi arabayla mı gelmiş?
MAHMUT : Yok. Beyhan Bey'in Mercedes'iyile.
ENVER : Tövbe estağfurullah!
TALAT : Mahmut.
MAHMUT : Buyur abi?
TALAT : Son haftalarda buraya bizden başka girip çıkan oldu mu?
MAHMUT : Abi, biliyorsun burası Kızılay yardım çadırı gibi. Gelip gidenin haddi hesabı yoktur.
TALAT : Hayır, onları demiyorum, dikkati çekecek bir iki kişi. Alıştığının dışında bir iki ziyaretçi... Ne bileyim, senin dikkatini çeken, ya da seni şaşırtan bir şey oldu mu son günlerde?
MAHMUT : Yok abi, olmadı. Ben zaten hep şaşkınlık burada olup bitene? Di mi Enver Abi.?
ENVER : Ulan sen zaten şaşkın doğmuşsun kerata!
MAHMUT : (Güler) Valla öyle abi. (Duraklar) Evet. bir şey var?
TALAT : Ne?
MAHMUT : MACİDE Hanım.
TALAT : Kim?
MAHMUT : MACİDE Hanım.
ENVER : Hangi gazinoda söylüyor?
MAHMUT : Yok abi, altmış yetmiş yaşlarında.
ENVER : Ulan altmış ile yetmiş aynı şey mi? İkisinin arasında on yıl var? Ben elli dokuz yaşımdayım!
MAHMUT : Sen daha yaşlı duruyorsun Enver Abi.
ENVER : Vururum ulan seni şimdi. (Gülerler)
TALAT : Kimmiş bu MACİDE Hanım?
MAHMUT : Yaşlı bir teyze abi... Hep sen yokken geliyor, biraz bekleyip gidiyor. bir iki kere bu odaya girdi.
TALAT : Ben yokken neden aldın buraya?
MAHMUT : Burhan ile Turhan buradaydı abi, geçen ay. Siz ... Kuşluk Adasıdayken...
TALAT : Kuşadası.
ENVER : (Birden ilgilenmiştir) Ne yaptı burada

MACİDE Teyze?
MAHMUT : Etrafa baktı, bir dakika filan, sonra gitti.
TALAT : Burhan ile Turhan'ı tanıyor muymuş?
MAHMUT : Onlarla konuşmadı abi. Bilmiyorum.
TALAT : Peki. (Düşünceli) Yine gelirse hemen al, görelim bu hanımı.
MAHMUT : Peki abi. Önemli bir şey değil sanırım ama madem sordun ben de söyledim işte.
TALAT : İyi ettin Mahmut sağ ol.
(MAHMUT, bir iki bardak, küllük filan alıp çıkar)
ENVER : Biz de iyice manyak olduk ha?
TALAT : Sen söyleye söyleye manyak edeceksin beni sonunda.
ENVER : Ne söyleyerek?
TALAT : Vuracaklar seni, vuracaklar seni! Sonunda yaşlı kadınlardan bile şüphelenmeye başladık! Ayıptır yahu!
ENVER : Oğlum şüphelenmek iyidir, babana bile güvenmeyeceksin. Şüphenin kimseye bir zararı olmamış. Hele bizim meslekte...
TALAT : Buna meslek mi diyorsun bir de?
ENVER : Ekmek paramız söyle kazanıyoruz.
TALAT : Bir kere elli milyar, seksen milyar diye ekmek parası olmaz, ayrıca bir manyaklığın üstüne kurulu bütün hayatımız.
ENVER : Filiz'den mi öğreniyorsun böyle konuşmayı?
(Sessizlik)
(TALAT durduğu yerden, gözünü ayırmadan, heykel gibi, kımıldamadan ENVER'e bakar.)
ENVER : (Bir an) Kızma hemen. Kötü bir şey söylemedim.
(TALAT, bakmayı sürdürür.)
ENVER : Özür dilerim. Bağışla. (Kızgın) Oldu mu?
MAHMUT : (Girer) Abi, Faruk geldi.
ENVER : Hangi Faruk?
MAHMUT : Santrafor Faruk abi. Göl kralı Faruk.
TALAT : Gelsin bakalım. (MAHMUT çıkar.)
ENVER : Bana kızma Talat. Seni kırmak ister miyim?

TALAT : (ENVER'e bakar) İstemezsin herhalde.
(Bakışlılar)

FARUK : (Girer.) Talat Abi, Enver Abi! Öpeyim
abi! (ENVER'in elini öper, TALAT'ın eline
sarılır, TALAT durdurur el öpmeyi)

TALAT : Hoşgeldin Faruk, gel otur şöyle.
FARUK : Oturmayayım abi. Ayakta durayım. Daha
iyi. Abi?

TALAT : Ne var Faruk?
FARUK : Saygılarımı sunmaya geldim abi. Size
de... Enver Abim'e de...

TALAT : Sağ ol. Ne var, ne yok?
FARUK : İyilik sağlık abi.

TALAT : Bir derdin mi var?
FARUK : Yok abi, ne derdim olacak? Gol kralı ol-
dum yine abi, biliyor musun bilmem?
Maçlara gelmiyorsunuz da... Bu sene bili-
yorsunuzdur artık, bizim kulüple mukavele-
lem bitiyor.

ENVER : Yaa, öyleymiş.
FARUK : (Şaşkın) Biliyor musun Enver Abi?
ENVER : Gazetede okudum.
FARUK : Çok iyi abi. Abi?
ENVER : Efendim?
FARUK : Bizim kulüp başkanı?
ENVER : Ne olmuş sizin kulüp başkanına? Benim
yanımda yetişti o. Biz başkan yaptık kera-
tayı. İyi çocuktur.

FARUK : Abi, beş milyar, bir be-em-ve araba di-
yor abi!
ENVER : Eee, iyi, fena mı?
TALAT : Kaç yıllık kontrat?
FARUK : İki yıl için.
ENVER : Ulan daha ne istiyorsun? Üç top kova-
layıp, beş gol atacaksın, daha ne? Ben se-
nin kulüpte başkan olsam, seni asgari
ücretle oynatırım!

FARUK : Abi, teklif iyi de, benim elime bir şey
geçmiyor sonunda.
TALAT : Komisyonlar var di mi? Kaç kere
söyledim, bu iş böyle olmaz diye.
ENVER : Başka türlü de olmaz Talat. Bu sistemi
biz getirdik, unutma.

TALAT : (FARUK'a) Anlat bakalım.
FARUK : Abi, kıymetli vaktinizi almak istemem
ama...

ENVER : Anlat ulan, uzatma işte, anlat diyoruz an-
lat!

FARUK : (Hazırolda) Peki abi. Abi... şimdi ... beş
milyar, bir BMW diyorlar, sonunda biz bir
arabaya iki yıl oynamak zorunda
kalıyoruz.

ENVER : O arabanın içinde o bar benim, bu pav-
yon senin dolaşarak! Nerede çürük varsa
yanınızda. Siz futbolcuysanız, ben mara-
toncuym ben!

FARUK : Abi öyle deme! Menajere, ajana, gazete-
ciye, ona buna komisyon ödüyoruz, ama
bu sefer iş başka.

TALAT : Neymiş başka olan?
FARUK : Kulüp başkanı ile parayı ödeyecek olan
iş adamı da komisyon istiyor.
(Sessizlik)

ENVER : Nasıl yani?
FARUK : Abi... onlar bana bu parayı ödeyecekler,
gazetelerde imza atarken fotoğraflarımız
çıkacak, sonra ben transfer parasından bir
milyar birine, bir buçuk milyar öbürüne
vereceğim. İyi mi?

TALAT : Bunu kim teklif etti?
FARUK : Başkan'la yönetim kurulu üyesi, hani var
ya, o iş adamı.

ENVER : Alacağın beş milyarın iki buçuğunu on-
lar geri istiyorlar ha?
FARUK : Evet abi.
ENVER : Öbür masraflar ne kadar?
FARUK : Ajana, menajere, basına da bir milyar gi-
diyor.

ENVER : Geriye kalıyor bir buçuk milyar lira ve
bir be-em-ve araba.

FARUK : Evet abi. (Sessizlik) Olacak iş değil!
(Sessizlik) Di mi abi?

TALAT : (ENVER ile bakışlılar) Evet. Olacak iş
değil. Peki. Sen ne istiyorsun Faruk?
FARUK : Bilmiyorum abi. Şaşkın vaziyeteyim.
Antremanlara çıkmak bile gelmiyor

TALAT : içimden abi.
: Onu demek istemedim. Biz ne yapabili-
riz senin için?

FARUK : Siz artık nasıl uygun görürseniz abi. Ben
bilemem. Siz ne dersiniz o olur. (Güler)
Bu kadarını biliyorum abi.

ENVER : Oğlum sen aptal mısın?
FARUK : Ne dedim abi?
ENVER : Üç kuruşluk iş için bize gelinir mi?
FARUK : Nereye gideyim abi?
TALAT : Bak ben söyleyeyim ne yapacağız... Sen
mukaveleyi imzalayacaksın hemen. An-
laşıldı mı?

FARUK : Hemen imzalarım abi.
TALAT : Ajana, menajere, basma ödeyeceklerini
ödeyeceksin. Tamam mı?

FARUK : Tamam abi.
TALAT : Bir buçuk kağıdı ve otomobili alacaksın,
onlar senin. Tamam mı?

FARUK : Tamam abi. (Duraklar) Geriye ikibuçuk
milyar lira kalıyor abi.
TALAT : Onu da sen alacaksın.
FARUK : Yaşsa abim benim!
TALAT : Alır almaz bize getireceksin parayı.
(Sessizlik)

FARUK : Hangi parayı abi?
TALAT : Transfer parasından artan üç milyarı.
FARUK : İki buçuk milyardı abi.
TALAT : Yok. Düşündüm taşındım, bir milyar sa-
na iki yıl için yeter de artar.

ENVER : Fazla bile.
TALAT : Üç milyarı hemen buraya getireceksin.
Başkan ile öbür herife söyle, gelip bizden
alsınlar komisyonlarını.

ENVER : Kızları sıkıyorsa.
TALAT : Anlaşıldı mı?
FARUK : Abi?
TALAT : Efendim?
FARUK : Anlaşıldı abi. Emrin olur.
TALAT : Haydi şimdi git, imzanı at, paranı al,
kimseye bir şey verme, üç milyarı buraya
getir, ben yoksam Mahmut'a teslim et.
Yallah!

ENVER : Haydi Faruk evladım, çok işimiz var.
Sen bu sene golleri atmaya devam et, se-
neye daha iyi bir pozisyon düşündürüz.

FARUK : Ben bir milyarla nasıl geçineceğimi abi,
iki yıl?

ENVER : Çık ulan dışarı hergele! Vururum seni
bacağundan! Bok! Bir milyarla nasıl
geçinecekmisiz?! Yüzbin liraya Etlükspor'a
transfer ederim seni kafamı kızdırırsan!
Haydi! Siktir git!

FARUK : Öpeyim abi. (ENVER'in elini öper, TA-
LAT'a bakar, çıkar.)
(TALAT sıkıntılı, içki masasına gider, bir
bardağa ağzına kadar viski doldurur, bir
dikişte içer. Yarım bardak daha doldurur,
gider masasına oturur, bardağı bırakır,
bir sigara yakar. ENVER, TALAT'ı seyre-
der bu saniyelerde!)

ENVER : İyi valla! Ne iş ha? Sezonun yarısı ah ba-
cağım, vay kıçım, fişş omuzum, lââ dizim,
hiçbir şey oynamadan geçiyor. Zaten kötü
beslenmiş bir sürü cılız insanın arasında
oynuyorsun futbolu. İtiş kakış, gol filan!
Ondan sonra üç milyar, beş milyar... Bi-
leydim bu işlere hiç girmezdim, futbolcu
olurdum!

TALAT : Futbolcularda çok suç yok. Bütün bir sis-
temdir söz konusu olan. Yazarı, çizeri,
idarecisi, oyuncusu, antrenörü, spor ya-
zarı, işadamı, sinema yıldızı, dansözü,
mafyası, seni, beni, hepimizi içine alan bir
maç!

ENVER : Beni ilgilendirmez, ben gelen paraya ba-
karım.

TALAT : Faruk da öyle yapıyor.
ENVER : Evet ama onun hayatı tehlikede değil.
TALAT : Neden hep bunu söylüyorsun yahu, ne
oldu, benim bilmediğim bir şey mi biliyor-
sun?

ENVER : Ne diyorum?
TALAT : Hayatımız tehlikede diyorsun habire.
ENVER : Öyle mi diyorum?
TALAT : Evet, öyle diyorsun.

ENVER : Farkında değilim.
TALAT : Herkes yoruyor beni. Artık herkesle yoluyorum.

MAHMUT : (Girer) Abi, İlhan Bey geldi.
TALAT : (Oturduğu yerde güler) İyi. Gelsin bakalım.

MAHMUT : Alayım mı içeri abi?
TALAT : Al bakalım. (MAHMUT çıkar)
ENVER : İlhan Bey kim yahu?
TALAT : Sanatçı!
ENVER : Neci?
TALAT : Şarkıcı ... Müzisyen... Ülkemizin en tanınmış insanı... Televizyonda programı varmış...

ENVER : Adam olup televizyon bile seyredemiyorum ki!
TALAT : Şimdi bunu seyret oturduğun yerde, bir daha hiç televizyon seyretmezsin!
ENVER : İpini koparan buraya geliyor, kardeşim! Olmaz ki!
İLHAN : (Girer) Uzun ve muhteşem merhabalar Tallat Abbim! Hürmetler, sevgiler Beyefendi! (İLHAN kırmızı deri bir pantolon ve çizmeler, bol renkli bol bir yün kazak, onun üstünde deri bir yelek giymiştir, kol yeleri, yüzüğü filan vardır, uzunca saçlıdır, oyunu okuyan tiyatrocunun arkadamlarının ağızları sulanmasın; ne Barış Manço'ya, ne İlhan İrem'e ne de Cem Karaca'ya benzemez. Bu, yalnızca bir oyun kişisidir ve diğerlerinden daha gülünçtür.)

ENVER : (Oturduğu yerden seyirciye doğru dönüp yüzünü buruşturur. Ekşi bir şey, bir limon yemişi gibi örneğin.)
TALAT : Gel İlhan, hoşgeldin canım, nasılsın, gel otur.
İLHAN : Tallat Ağabey, sen beni unuttun artık, beni tamamen itin köpeğin eline bıraktın ağabey. Beni terk ettin. Çok üzülüyorum abicim.
TALAT : (Eğlenmektedir durumla) Yok yahu! Ayıp etmişim, bağışla. Otur şöyle, sakın-

İLHAN : (İsterik bir telaşla) Aaa, saat kaç? (Koltukta kolyelerin, deri bilekliklerin, zincirlerin, bileziklerin arasında binbir güçlülle saatini bulur.) İlaç saatim! (Yelek cebinden bir küçük mücevher kutusu çıkarır, açar, üç tane hap çıkarır, içki masasına gider bir bardağa su koyar.) Bu kırmızı olanı Ginseng! Şey yapıyor... güç veriyor.
ENVER : Ne seng?
İLHAN : Gin seng.
ENVER : Padişah macunu gibi mi?
İLHAN : Evet, evet, bildiniz, on puan! (TALAT güler) Bu sarı olanı E vitamini. Hücreleri yeniliyor.
ENVER : Neleri yeni...lıyor?
İLHAN : Hücreleri.
ENVER : Yaa...
İLHAN : Bu da zihin açıcı.
ENVER : Ondan çok almalısın bence. Avuç avuç.
İLHAN : Ay çok hoş! Çok hoş! On puan canım! (TALAT güler)
ENVER : Bak canım, sana bir şey öğreteyim... Eee, İlhan'dı değil mi?
İLHAN : (Bir an sarsılır, ne diyeceğini bilemez, kaybolur) Evet, İlhan Tunçin.
ENVER : Artık Tunçin mi, Bukçin mi orasını bilemem, ama ilaçlarını aldığına göre biraz daha sakın davran yoksa kafamı kopartırım tamam mı canım? Sana şimdi burada bütün kerrat cetvelini halk müziği olarak besteletirim ona göre! Oldu mu canım? İlhan'dı değil mi?
İLHAN : Evet efendim.
ENVER : Aferin.
TALAT : (Gülmekten yerlere yatar) İlhan'cığım sen Enver Abi'ye bakma!
İLHAN : Peki efendim.
TALAT : Ne içersin?
İLHAN : Bir viski alırım Tallat Abi. Mümkünse.
TALAT : Ayıp ettin. Biz de İlhan gelse de bir viski

işsek diyorduk.
(*TALAT İLHAN'ın bardağına iki parmak viski koyar, kendi bardağını ağzına kadar doldurur. Götürür bardağı verir, İLHAN ayağa kalkıp alır.*)

TALAT İLHAN : Otur, otur, rahatına bak.
İLHAN : (ENVER'e) Eee, izin verirseniz Talat Abime içimi dökebilir miyim efendim?

ENVER İLHAN : Buyur konuş evladım istediğin gibi.
İLHAN : Teşekkür ederim efendim. Tallat Abicim...

TALAT İLHAN : (İLHAN'ın sözünü keser) Sağlığına.
İLHAN : Sağlığımıza. (TALAT bir dikişte bardağın yarısını içer, İLHAN küçük bir yudum alıp bırakır. ENVER olup biteni ilgiyle ama yine yüzünü buruşturarak seyrediyor.)

TALAT İLHAN : Anlat bakalım.
İLHAN : Abi benim son kaset, bandrollü bir milyon ikiyüzkırkyedibin sattı. Bu bir rekor abi. Platin üstüne platin plak alıyorum. Listede kaç haftadır bir numara abi.

ENVER İLHAN : Ne kaseti?
İLHAN : Müzik kaseti efendim. Türk pop müziği türünde, son beste ve güftelerimi içeriyor.

ENVER İLHAN : Adı ne bu kasetin? Bir tane alayım benim arabaya...
İLHAN : İlhan Tunçin efendim.
ENVER İLHAN : Kasedin adı da mı İlhan Tunçin ulan?
İLHAN : Özlem Manavı Hüzün Taşıyor/ Kedim Sırtını Kaşıyor.
(Sessizlik)

TALAT İLHAN : (Gülmekten kırılır. ENVER'in haline gülüyordur.)
İLHAN : (Yerinde dikilip İLHAN'a bakar buruşuk yüzüyle) Ne?

İLHAN : (İçkisinden küçük bir yudum alır) Evet. Böyle.

ENVER İLHAN : Ne böyle?
İLHAN : Kasedin adı böyle efendim.
ENVER İLHAN : Bir daha söyle bakayım.
İLHAN : Özlem Manavı Hüzün Taşıyor/ Kedim Sırtını Kaşıyor.
ENVER İLHAN : Ne demek oluyor lan oğlum bu? İlhan'dı

İLHAN

değil mi canım?

: (Yine gergin ve şaşkın) Evet. Efendim, kırsal kesimden, kentsel kesime, ya da sizin anlayacağımız şekliyle, köyden şehire göç etmiş insanların acıklı ve hüznü ama biraz da komik yolculuklarını ele alırken, aynı zaman içinde sırtını kaşıyan bir kedi motifiyle bireyin yalnızlığını artı hayvan bakışıyla bu yalnızlığın irdelenmesi artı kedinin yarıcı yumuşaklığında yansıyan acımasızlığın eski, çok eski günleri anımsatması ve Şirket-i Hayriye vapurlarında içilen limonata tadının içine bir martı gölgesinin vurmasını ve artı, buradan yola çıkarak, aslında Orta Asya'dan yola çıkıp Berlin'e yerleşen ve artı oralar da da barınamayıp faşist Almanları suçlayan sürgün ve yorgun insanların bezginliği artı geriye dönme istekleri üstüne, kendi içinde bütünselliği olan bir kaset. Yakında filme çekilecek.

ENVER İLHAN ENVER

: Anlamadım.

: Yakında filme çekiliyor.

: Ne filme çekiliyor evladım? Senin kasetin mi?

İLHAN

: Evet efendim. Lütfü Zıvaneli yönetiyor. Ben kaseti şehirde yazmıştım. Filmde hikâye köyde geçiyor ama çok kafaesk!
: Ne?

ENVER İLHAN ENVER

: Vaklav Havel yani. Artı.

: (Belinden koskoca bir Colt 45.lik tabanca çıkarır) Bak canım, bu ne biliyor musun?

İLHAN

: (Ödü kopmuştur, viskisini dökerek ayağa fırlar) Tallat Abi!

: (TALAT gülmekten yerlere yatıyordu, bütün olup bitenler onun sessiz mizah duygusunu ortaya çıkarmıştır. Hiç konuşmadan güler.)

ENVER

: (İLHAN'a) Otur! (İLHAN oturur) Baklava helva mı dedin?

İLHAN ENVER

: Vaclav Havel dedim yalnızca.

: O da nesi oluyor?

İLHAN : Kafka'nın vatandaşı.
(Sessizlik)

ENVER : (Tabancayı beline sokar) Tamam. Siz konuşun, ben karışamayacağım artık. Benden bu kadar.

TALAT : (Mendiliyle gözündeki yaşları siler) Kaç tane sattı dedin bu son kaset?

İLHAN : Bir milyon iki yüz kırk yedi bin sattı abi. Bandrollü olarak, dün değil evvelsi günün rakkamlarını veriyorum artı radyoda artı televizyonda kaç kere yayınlandı! Ama şimdi duyuyorum bu korsan kasetçilerin elinde üç milyon daha satmış meğerim! Bu işe bir çare bulmanız lazım canım abim... Bin bir emekle hazırladığımız sanat eserlerinin korsanlar elinde kopya edilip sömürülerek piyasaya sunulup, milyonlarca liralık zarara girmemize bir son vermeniz gerekiyor. Mahvolduk vallahi.

ENVER : On puan, on puan!
TALAT : (Yine güler) Hani konuşmayacaktın Enver?

ENVER : Kedim sırtını kaşıyor. (TALAT ile karşılıklı gülerler)

TALAT : İlhan'cığım... Kaseti hangi firma pazarladı?

İLHAN : Çelişki Müzik Limited.
TALAT : Sahibi kim bu şirketin?
İLHAN : Eee, şey... benim bildiğim kadarıyla sizsiniz abi.

ENVER : Biz miyiz?
İLHAN : Tallat Abi yönetim kurulu başkanı olarak bulunuyor artı ortaklar.

ENVER : Artı ben varım demek ki. Bu kaseti bizim paramızla doldurdun demektir.

İLHAN : Ondan şikayetçi değilim efendim, kasetin korsanların eline düşüp bizim gelirimize engel olmasından şikayetçiyim.

ENVER : Oğlum sen aptal mısın? Bizim piyasaya sürdürdüğümüz bir kasetin korsan kopyasını kim çıkartabilir? Böyle cesaretli birileri var mı bu ülkede?

İLHAN : Olmalı ki üç milyon kaset kopyası

ENVER satılıyor piyasada!
İLHAN : İyi ama kim kalkışabilir böyle bir işe? (Sessizlik)

İLHAN : Bilemem artık onu! Onun için buraya geldim ben! Tallat Abi'ye derdimi anlatmaya. Öğleden sonra çekim var, valla mahvoldum. Emeğimizi sömürüyorlar diyor artı artistik yaratım gücümü baltalıyorlar.

ENVER : Uzun ip belimizde, baltalar elimizde!
İLHAN : Anlamadım efendim.
ENVER : Gelecek kasetinin adı. (Güler) Bak canım, İlhan'dı değil mi? Sana bir tek şey söyleyeceğim. İyi dinle, hop hop, aç kulaklarını! Senin kasetini biz finanse ettik, senin kasetinin korsan kopyalarını da biz finanse ediyoruz. Fazla ağlama artı fazla konuşma. Haplarını al, evine git, yeni şarkılar yaz e mi canım, hadi bakayım...
İLHAN : Gerçek mi bu Talat Abi?
TALAT : Enver ne diyorsa doğrudur, yapacak bir şey yok. Haa, şimdi aklıma geldi, önümüzdeki temmuz-ğustos-eylül aylarında kimseye söz verme e mi?
İLHAN : Abi Eylülüm dolu abi, gözünü seveyim!
TALAT : Boşaltırsın doluyca. Temmuz'da İzmir'de, Ağustos'ta burada İlhan Abi'nin gazinosunda, Eylül'de Adana'da çıkacaksınız iki ayrı kulüpte. Anlaşıldı mı canım?

İLHAN : Peki abi, sen nasıl istersen. (Viskisini bitirir) Ben kaçayım izninizle.

TALAT : Bir derdin, bir sıkıntın olursa yine hemen bana gel İlhan'cığım.

ENVER : Hadi bakalım, senin kasetten bir tane alacağım arabaya. Merak etme, bandrollü olanından alırım, tamam mı canım? İlhan'dı di mi?

İLHAN : Bu ülkede sanatçıya saygı yok efendim.
ENVER : Artı... bu ülkede kendine sanatçı diyen insan çok fazla.

İLHAN : Artı... özgür bir ülkede herkes mesleğini seçmekte özgürdür.

ENVER

İLHAN
ENVER

TALAT
ENVER
TALAT
ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

: Şimdi gitmezsen kedim sırtını kaşıyacak manav bey oğlum...

: Au revoir!! (Çıkar)

: (Bir mendil çıkarıp terini siler) Ulan herkes özgür, anasını sattığının, bir biz değiliz.

: Biz dediğin kim?

: Biz işte ... sen ve ...ben.

: Sen niye özgür değilsin ki?

: Yaşlandım. Çabuk yoruluyorum.

Bıkkınlık, bezginlik başladı. Gözümü kırpmadan öldürdüğüm insanlar, geceleri düşlerime giriyor. İyiye alamet değil bu. Seninle tanıştığımız günleri... gereğinden fazla düşünür oldum. Bu meslekte geriye dönüp bakmayacaksın, geçmişin muhasebesini yapmayacaksın. Yoksa ...yanđın demektir.

: Benimle tanıştığın günleri mi düşünüyorsun?

: İstemedim düşünüyorum yahu... Hep o günler aklımda...

: Trafik ışıklarında duran arabalara sigara ve kâğıt mendil satmaya çalışıyordum ama tabancam vardı.

: O zamanlar tabanca ayağa düşmüştü, iki karton malboroya, bir toplu tabanca veriyorlardı.

: Tabancam da vardı, sustalı bıçağım da. Ve ...trafik ışıklarında duran otomobilleri, gözürne kestirdiğim arabaları, silah kullanmadan avlıyordum sigara ve kâğıt mendil satarak...

: Yağmurlu bir gündü, tıpkı bugün gibi...

: İki araba, iki siyah Pejo, senin Mercedes'in önünü, arkasını kestiler trafik ışıklarında.

: Topal Haydar'ın çetesi. Öldüreceklerdi beni.

: Arabaların içinden üç tane eli tabanca adam fırladı. Sen... Pencereyi kapamaya çalışıyordun!

: Tabancayı çekip ateş etmek gerekiyor,

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

ENVER

TALAT

oysa otomobilin penceresini kapatmaya çalışıyoruz. Kendimle beraber insanlara bakıyorum ve iyimser olmak için en küçük bir neden yok ortada!

: Elimdeki kâğıt mendil paketlerini fırlatıp silahımı çektim.

: Önce... beni vuracaksın zannettim.

: Park Sineması'nda gördüğüm son filmi oynuyordum. Önümde duran ve sana nişan alan adamın kafasına ateş ettim. Sonra o kahverengi elbiseli olana nişan aldım.

: Gözünden vurmuşsun onu.

: Üçüncü adam senin arabanın üstündeydi. Pencereden içeri boşalttı silahını.

: Dört el ateş etti. Biri omzuma, ikisi bacağıma saplandı. Öbürü boşa gitti.

: Adam silahını boşaltıp, yeni, taze kurşunlar doldurmaya başladı.

: Beni öldürmeye kararlıydı eşşoğlu eşşek!
: Tabancasını doldurup kaldırdı, senin gözüne dayadı.

: Tam o sırada sen ateş ettin, herifi kirpik hizasından vurdun.

(Sessizlik)

: Kucağıma düştü dolu tabancasıyla. O güzelim gri kruvaze kostüm kan içinde kaldı. Yeni diktirmiştim, hiç unutamam.

: Silah sesi durunca ortalık kalabalıklaşmaya başladı.

: Polisler, ambulans.

: Ben usulca tüydüm olay yerinden.

:Ertesi gün buldurdum seni.

:Burhan ile Turhan'a benzeyen iki it gelip aldılar beni köprü altından ve döverek bir arabaya bindirdiler.

: O gündür beraberiz.

: Ondört yaşındaydım.

(Sessizlik)

(Kapı açılır. BURHAN, TURHAN ve MAHMUT girerler. Gürültüyle. TURHAN, MAHMUT'u kulağından yakalamıştır. ENVER ayağa fırlar. TALAT ciddileşir.

TURHAN, kulağından tuttuğu **MAHMUT'u** odanın ortasına fırlatır.)
TALAT : Ne oluyor be?
MAHMUT : Talat Abi!
ENVER : Ulan hayvanlar!
TURHAN : Kapıyı dinliyordu bu yaratık.
ENVER : Ne?
BURHAN : İçeri girdiğimizde kulağını kapıya dayamış, ne konuştuğunuzu dinliyordu Mahmut Efendi.
ENVER : Öyle mi?
BURHAN : Öyle! Yanımızda kimi çalıştırıyorsunuz bilin önce!
ENVER : Yapma yahu?
(TALAT, yerdeki MAHMUT'u kaldırır, götürür bir koltuğa oturtur)
TURHAN : Her saniye sizin başınızda olamayız ki!
ENVER : Olamayız ki? *(TURHAN'a müthiş bir tokat atar, TURHAN olduğu yerde döner, BURHAN'a toslar, birlikte yere düşerler)*
 Olamayız ki! Ha?! *(Tabancasını çeker, yerdeki BURHAN'ı yakasından yakalar, namluyu alınına dayar, güler)* Her saniye sizin başınızda olamayız ki! Ha?
TURHAN : Enver! Çıldırдың mı?
ENVER : *(Yakasından tuttuğu BURHAN'ı yere fırlatır, yine yerde oturan TURHAN'a döner. Bir tekme atar. TURHAN acıyla kıvrılır.)* Evet! Çıldırдың! İyice fitturdım hayvanoğlu hayvan! Çıldırдың! *(Yine vurur bütün gücüyle TURHAN'a)* Kökünüzde kibrit suyu ekeceğim!
TALAT : Yeter!
(Sessizlik)
TALAT : *(Eliyle havayı keser sakince)* Yeter. *(TURHAN'a)* Kalk. *(TURHAN ile BURHAN beraber ayağa kalkarlar. ENVER, kesintisiz TALAT'a bakar.)* Parayı getirdiniz mi?
BURHAN : Getirdik.
TALAT : Gazeteleri?
TURHAN : Onları da getirdik.
TALAT : Büyük parayı ne yaptınız?

BURHAN : Bankaya yatırdık Enver Bey'in dediği gibi.
TALAT : Sonra buraya gelip, Mahmut'u kapıyı dinlerken buldunuz!
TURHAN : Öyle oldu! Koynunda yılan besliyorsun Talat!
BURHAN : Puştun önde gideni bu herif!
MAHMUT : Talat Abi?
TALAT : Söyle Mahmut?
MAHMUT : Kapıyı dinliyordum abi.
TURHAN : Al işte, itiraf ediyor ibne!
ENVER : *(Sahnenin bir ucundan ağır ağır yürür, TURHAN'ın önünde durur, bir an, herkes ENVER'e bakar. ENVER, yine müthiş bir tokat atar TURHAN'a.)*
TURHAN : Yeter be! Vurma bana, vurma artık!
ENVER : Niye vurmuyacak mışım, bir tek neden söyle bana!
TURHAN : Yeter be!
TALAT : Enver?
ENVER : Ne var?
TALAT : Sen Mahmut'u alıp biraz dolaşsana...
ENVER : Seni bu iki çakalla başbaşa mı bırakayım istiyorsun?
TALAT : *(Gülümser)* Evet.
(Sessizlik)
ENVER : *(Bir TURHAN'a bakar, bir BURHAN'a. Sonra MAHMUT'a döner)* Haydi gel bakalım, biraz dolaşalım seninle.
MAHMUT : Peki abi. *(TALAT'a bakar)* Gideyim mi abi?
TALAT : Git Mahmut, korkma. Öğleden sonra gelme buraya. Yarın sabah görüşürüz artık. Korkma.
BURHAN : Kapıyı dinliyordu solucan gibi.
MAHMUT : Talat Abi, sana bir şeyi anlatmam gerekiyor.
TALAT : Gerekmiyor. Biliyorum. Haydi sen git artık.
MAHMUT : Talat Abi, bir dakika, ne olur!
TALAT : *(Sakin ve çok ciddi)* Yarın sabah.
ENVER : Gel Mahmut, üstüne varma adamın... Çok yorgun biliyorsun.
MAHMUT : *(TALAT'a)* Hoşçakal abi.

TALAT : Eyvallah Mahmut. Y arın görüşürüz.
(*ENVER MAHMUT'u alıp çıkar.*)

TALAT : Buyrun oturun beyler.
(*TURHAN oturur. BURHAN ile TALAT ayakta birbirlerine bakarlar. Önce BURHAN gülümser, sonra TALAT.*)

TALAT : Camgöz Tayyar'ın teklifini mi getirdiniz bana?

BURHAN : Teklif filan yok baba! Anlaşmak istiyor sadece.

TALAT : Anlaşmak istiyor. Ne üzerine anlaşacağız, pay üzerine mi?

BURHAN : Bak hemen anladın işte.

TURHAN : Yeşil Papağan Limited Şirketi'ne ortak olacak, bütün riskleri bizimle bölüşecek ama...

BURHAN : Paya da ortak olacak normalman.

TURHAN : Artı kızının düğününe gelmeni şart koşuyor.

TALAT : Artı mı dedin?

TURHAN : Lafın gelişi dedim.

TALAT : İyi. (*Bir an*) Enver ne olacak?

BURHAN : (*Sırıtır*) Eksi olacak.

TALAT : Olmaz.

TURHAN : Zaten sıfırladı kendini, dokunsak dökülecek.

TALAT : Bir gün içinde, herhangi bir eşeği yıldırarak kadar tokat yedin Enver'den. Şimdi de arkasından konuşuyorsun.

TURHAN : İsmine saygıdan ses çıkarmıyoruz, bir üfürüklük canı var yoksa. Ayrıca arkasından konuşmuyorum, sana söylüyorum. Sen... Enver'in kıcı mısın?
(*Gergin bir an. Bakışlılar. Telefon çalar.*)
TALAT yavaşça gider açar telefonu.

TALAT : Efendim. Evet. Şimdi olmaz. Daha çok erken. Bilmiyorum. Peki. Öyle yap. Hayır. Beklerim. Bence bir mahzuru yok. Bir iş toplantısındaım. Peki. Hayır neden kızayım? Oldu. Ben de. (*Telefonu kapatır*)
Ne diyordun?

TURHAN : Enver ile iş yapılmaz diyordum.
(*Sessizlik*)

BURHAN : Zaman değişiyor Talat baba... Artık sınırlı bunakların yeri yok aramızda. Sen olmayan anasun belleriz o bunağın.
(*TALAT, yazıhanesinin çekmecesini açıp tabancasını çıkarır aniden*)

TALAT : Yere yatın!

BURHAN : (*Elini beline götürür*) Abi, ne oluyor?

TALAT : (*Tabancayı BURHAN'a doğru kaldırır*) Yat yere. (*TURHAN'a bakar*) Sen de!

TURHAN : (*Oturduğu yerde*) Ayıp oluyor ama!

TALAT : Yat yere ulan!
(*TURHAN ile BURHAN, yavaş yavaş yare yatarlar. TALAT yanlarına gidip tabancalarını alır, önce birini sonra öbürünü tekmeler. Sonra tabancasının tetiğini kaldırır.*)

BURHAN : Talat Abi ayıp ediyorsun abi! Elçiye zeval olmazmış abi!

TURHAN : Talat Abi, daha her şeyi söylemedik abi!

BURHAN : Talat Abii!
(*Işıklar sönerken TALAT önce birinin kafasına ateş eder, sonra öbürünün. Silah sesleri ışıkların mavi-lacivert-sarıya dönüştüğü bir anda duyulur. Perde.*)

Müzik

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU

(Perde. Işık. İkinci Bölüm başlıyor. Anımsayacağınız gibi, oyunun birinci perdesi, TALAT BEY'in, BURHAN ve TURHAN Beyleri beyinlerinden vurmaları ile nihayet bulmuştu. Perde açıldığı zaman aynı yazıhane ile karşılaşırız. TALAT, masasının başında, o deri koltuğun içinde uyumaktadır. Önünde dolu bir viski bardağı. BURHAN ve TURHAN Beyler sahne nede değildirlere. Onların yerine halının üstünde iki mor leke vardır. Soldaki kapı usulca açılır, FİLİZ girer. Odanın ortasında duraklar. Yavaşça masaya yaklaşır. TALAT birdenbire irkilerek uyanır ve ayağa kalkar, o ana kadar görmediğimiz tabancasıyla FİLİZ'e nişan alır.)

FİLİZ
TALAT

: Talat!
: Haa?! (Bir nara atmıştır) Haaa? (Daha hafif bir nara.) Ne? (Yüksek sesle) Kim? (Alçak sesle) Filiz? (Fısıltıyla) Canım? (Normal tonda) Hoş geldin. (Tabancayı çekmeceye koyar) Gel. Nasılsın?

FİLİZ

: (Kimüdamamamıştır) Çok iyiyim. (Bir an) Sevgilim. (Bir an) Sen nasılsın? İyi misin? Biraz sinirli görünüyorsun?

TALAT

: Ah, görüntü dediğin nedir ki? Görüntüye kanmamak gerekiyor.

FİLİZ
TALAT

: (Kendini toparlamaya çalışır) Kaç kere söyledim sana, beni dinlemiyorsun her zaman ki gibi, ben görüdüğüm gibi değilim.

FİLİZ

: Sen dünyanın en tatlı adamlarından birisin.

TALAT

: Bir katilim ben. Kaçakçuyum, gangsterim, şizofrenim, paranoyakım, alkoliğim, insanı insan yapan ne varsa benden uzak du-

ruyor.

FİLİZ
TALAT

: (Güler) Çocuksu bir tarafın var.
: Yalnızca gelişmemiş taraflarım var! Sana çocuksu geliyor.

FİLİZ

: Saat beşbuçuk henüz canım... Çok mu içtin bugün?

TALAT

: Çok içtim ve iki insan öldürdüm. Henüz emin değilim ama bu gece üç beş kişi daha nalları dikecek benim yüzümden!

FİLİZ
TALAT

: Seni üzmüşler yine...

FİLİZ

: Filiz?

TALAT

: Ne istiyorsun benden?

FİLİZ

: Benden bir şey istemeni istiyorum.

TALAT

: İyi. Git ve bir daha gelme buraya.

(Sessizlik)

FİLİZ

: Bunu mu istiyorsun?

TALAT

: (Actıyla) Bunu istiyorum.

FİLİZ

: Yalan söylüyorsun...

TALAT

: (Gülümser, tehlikeli) Kızım sen ne laf anlamaz şeysin yahu! Git diyorum, git işte!

FİLİZ

: Kuşadası'ndan beri sevişmiyorsun benimle!

(Sessizlik)

TALAT

: (FİLİZ'e bakarak önünde duran viski bardağını alır, su içer gibi, lık lık, bir di-kişte içer, bardağı masaya koyar, yine FİLİZ'e bakar) Bak canım, bak sevgilim,

çok zor günler yaşıyoruz, büyük uçurumlardan geçiyoruz, hem kendimle hesaplaşıyorum, hem başkalarıyla. (Bir an) Yorma beni. Üzme beni. Seni seviyorum, biliyorsun. Belki biliyorsun. Bir bok bildiğin yok! Ben iyi bir insan değilim...

Ben... kötü bir yaratığım Filiz... Uzak dur benden! Uzak dur! Anladın mı? Bu sabah... İki kişiyi öldürdüm. (Sessizlik) Kafalarından vurdum. İki boktan herifi... İyi mi? Yorma beni. Üzme beni. Git nereye gideceksen... Beni rahat bırak!

FİLİZ

: Kuşadası'ndan beri sevişmiyorsun benimle...

TALAT : Ne seninle, ne de başkasıyla sevişmek istemiyorum.

FİLİZ : Ne istiyorsun?

TALAT : Yalnız kalmak istiyorum. Sessizlik istiyorum! Kapı çalmasın, telefon çalmasın, mektup gelmesin istiyorum. tek başıma kalmak istiyorum! Sessizlik istiyorum! Senin buradan gitmeni istiyorum! Haydi! Haydi canım! Git ve gelme! Kendine benzer birini bul ve benim başıma ekşime!

FİLİZ : Talat!

TALAT : *(Bağırır)* Def ol!
(Kapı açılır, ENVER girer. Elinde kahve-rengi bir kesekâğıdı.)

ENVER : Bak sana ne getirdim?
(Bir an. Herkes donar. Işık yiter. Müzik!)
(Işık. TALAT kendine içki hazırlar. ENVER, elinde kesekâğıdıyla masada oturur. FİLİZ sahnede değildir. TALAT yine ağzına kadar doldurur bardağını.)

ENVER : *(Kesekâğıdını havaya kaldırır)* Merak etmiyor musun?

TALAT : *(İçer)* Mahmut nerede?

ENVER : Mahmut kim?
(Sessizlik. Birbirlerine bakarlar. TALAT bardağını masaya bırakır, çekmeceyi açar. Sessizlik.)

ENVER : Merak etmiyor musun paketin içinde ne olduğunu?

TALAT : *(Çekmeceyi kapatır)* Ediyorum elbette.
(Kesekâğıdının içinden yepyeni bir otomatik kolt tabanca çıkar.) Nereden çıktı bu? Bakan Bey'in armağanı mı?

ENVER : İyi bildin.

TALAT : *(Şarjörü çıkarır bakar, geri takar)*
Güzel. *(Bir an)* Enver?

ENVER : Efendim yiğenim buyur?

TALAT : Mahmut nerede?

ENVER : *(Kafasıyla kapıyı gösterir)* İçeride.

TALAT : *(Bir kapıya, bir ENVER'e bakar)* İçeride mi?

ENVER : Hıı. Son gördüğümde içerideydi.

TALAT : *(Seslenir)* Mahmut!

(Kapı açılır. Bir kolu alçıda, alınada ve çenesinde dikiş izleri, gözleri mosmor ve burnu kanı, MAHMUT girer içeri. Berbat durumdadır.)

MAHMUT : Efendim abi?

TALAT : *(Çok gergin ama sakın bir sesle)* Ne oldu sana?

MAHMUT : Merdivenden düştüm abi. Enver Abi... sağ olsun hastaneye götürdü beni, kolumu alçıya aldılar, iyiyim şimdi, bir şeyim yok.

TALAT : Evine git demiştim sana.

MAHMUT : Burada kalayım daha iyi abi. Şey diyecektim...

TALAT : Ne?

MAHMUT : Tarkan Bey ile Cemşir Bey geldiler sizi bekliyorlar.

TALAT : Tarkan'la Cemşir de kim?

ENVER : Adnan Bey'in bahsettiği iş adamlarıdır.

TALAT : İyi, yolla içeri.

MAHMUT : Peki abi. *(Acı çekerek çıkar)*

TALAT : *(Kötü kötü ENVER'e bakar. ENVER de gülümseyerek TALAT'a bakar, hafiften ışık çalar. Bir an geçer, sonra ENVER kalkar ışık çalarak kitaplığın içindeki akvaryuma gider. TALAT tabancayı beline sokar, gider masasının üstündeki kâğıtları inceler ayakta. Kapı açılır, TARKAN ile CEMŞİR girerler. İki adet son derece esmer genç adam. TARKAN bıyıklı, CEMŞİR bıyıksızdır. Tıpatıp aynı giymişlerdir en küçük ayrıntıya kadar. Siyah ayakkabı, siyah çorap, gri pantolon - Bıçak gibi ütülü-, bembeyaz kolalı gömlek, Dior ipek kravat -mavi, uçuk pembe, şık ve gösterişsiz- laciveri blazer. Saçları kısa traşlıdır. Ellerinde iki küçük, deri, brief-case denilen zumbirtıdan vardır.)*

CEMŞİR : İyi günler Talat Bey.

TALAT : Hoş geldiniz.

TARKAN : Ben Tarkan Tırpan, Beyhan Bey bahsetti size galiba.

CEMŞİR : Cemşir Çolpan.

TALAT : Enver Bey'i duymuşsunuzdur, ortağım.
 ENVER : Akşam şerifler hayrolsun beyler.
 TARKAN : (Selam verir) İyi günler Enver bey.
 CEMŞİR : (ENVER'in halinden rahatsız olmuştur, gülmeye çalışarak konuşur) Merhabaa! (TALAT masasının deri koltuğuna oturur)
 TALAT : Buyrun oturun beyler... Bir şey içer misiniz?
 TARKAN : Şimdi içtik sağ olun.
 CEMŞİR : (Bir tiki vardır. Herhangi bir tik, ona başlar) İçmeyeyim.
 TALAT : Ne gibi bir yardımım dokunabilir sizlerle?
 TARKAN : Biliyorsunuz üç ayrı şirketimiz var bizim.
 TALAT : (Gülümser) Biliyorum.
 TARKAN : Genişlemek istiyoruz.
 CEMŞİR : Dışarı açılmak... (Tik) Batı'ya, Avrupa'ya doğru genişlemek... (Tik)
 TALAT : Anlıyorum.
 ENVER : Parayı döviz olarak kazanmak istiyorsunuz yani.
 TARKAN : (Güler) Öyle denebilir Enver Bey. Mühim olan iş yapmak.
 CEMŞİR : Evet. (Bir an) Döviz olarak.
 TALAT : (Önündeki kâğıda bakar) Dört ortakınız diye biliyordum ben.
 TARKAN : Dört ortaklık ama iki ortağa indik gördüğünüz gibi. Biri güvenilir bir şahıs değildi, biraz... rahatsızdı... aramızdan kendi isteğiyle ayrıldı.
 ENVER : Allah rahmet eyesin.
 CEMŞİR : Evet. (Tik) Amin.
 TARKAN : Öbürüyse... aramızdan bizim isteğimizle ayrıldı.
 ENVER : Allah rahmet eyesin.
 CEMŞİR : Hayatta efendim hayatta. Biz attık öbürünü aramızdan.
 TALAT : Neden?
 CEMŞİR : Yeteri kadar ciddi değildi.
 TALAT : Haklısınız bu işlerde ciddi olmak gerekiyor. Yeteri kadar. Ama... ben ciddiyet kadar dayanışma dedikleri şeyi de severim

CEMŞİR : Dayanışma da önemli elbette.
 TARKAN : Ama hep yardımcı oluyorum o arkadaşına. Eski otomobilimi hediye ettim ona, ne zaman görsem yardım ederim, ufak tefek işler veriyorum, cebi biraz para görüyor. Dayanışma bizim için de anahtar sözcük Talat Bey. Bir şey soracağım?
 TALAT : Buyurun?
 TARKAN : Size... Talat Ağabey diyebilir miyim?
 TALAT : (Gülümser) Benim için bir mahzuru yok.
 ENVER : (Akvaryumun yanından, alaycı) Bana da Enver Abi diyebilirsin yiğenim.
 TARKAN : Teşekkür ederim.
 CEMŞİR : (Bembeyaz bir mendil çıkarır terini siler) İki ayrı konu söz konusu, bildiğiniz gibi. O iki iş de kendi arasında dörde ayrılıyor.
 TALAT : Cemşir Bey iş konuşmak istiyor.
 CEMŞİR : (Tik) Sizin bunu tercih edeceğinizi düşündüm.
 TALAT : Neyi?
 CEMŞİR : Önce iş, sonra eğlence.
 TALAT : Eğlenceyi sevmiyorum artık. Bizden geçti. İş, iş, iş. Benim bütün hayatım iş artık. Eğlenceyi gençlere, sizlere bıraktık.
 TARKAN : Estağfurullah Talat Abi.
 CEMŞİR : Banka, Liman, Turizm ve Maden. Bu dört konuyu ayrı ayrı ele almamız gerekiyor.
 TALAT : (Gülümser) Alırız.
 ENVER : Biz biliyorsunuz çocuklar, serbest çalışıyoruz. Bu, şu, demektir bir bakıma.
 CEMŞİR : (ENVER'in sözünü keser. TALAT'a) Avrupa'da güçlü bağlantılar kurmak gerekiyor. Küçük düşünerek hiçbir yere varamayız. Artık kabul etmelisiniz ki bize ihtiyacımız var. Batılı kafayla yaklaşmalıyız bu işlere. (Tik)
 TALAT : (Yanıtlamadan CEMŞİR'e bakar gülümser. ENVER'e döner) Sen bir şey mi diyordun Enver Abi?
 ENVER : Yoo. (Sessizlik.)

TARKAN : *(Sıkıntılı)* Güzel büronuz var Talat Abi.
TALAT : Enver'in tanıdığı bir hanım var, iç mimar, o döşedi burayı.
ENVER : Kitapları avukat arkadaşlar getirdi. Ceza kanunu filan.
TARKAN : *(Çekingen güler)* Eh, okumak gerek.
ENVER : Valla vakit olmuyor be hayatım! Yoksa kim istemez!
TARKAN : Valla öyle Enver Abi. *(Tedirgin)*
ENVER : Güzel, rahat bir yer kurmak istedik kendimize.
CEMŞİR : İyi olmuş. *(Tik)*
ENVER : Şu yılan görüyorsun işte, bunu Afrika'dan bir dostum getirdi hediye olarak.
CEMŞİR : Çok güzel. *(Tik)*
TALAT : İnanır mısınız çocuklar, burada bana ait hiçbir şey yok. Şu akvaryum hariç.
ENVER : Ben hayvanları sevmem, hayvan beslemeye de karşıyım ama Talat akvaryum şuraya konacak dedi, akan sular durdu, n'aपालım?
CEMŞİR : Turizm işine bağlı olarak bir de silah ve askeri araç satımı vardı? *(Tik)*
TALAT : Evet?
ENVER : Onu sonra konuşuruz yiğenim. Bırak şimdi. *(CEMŞİR'in saçını okşar)*
CEMŞİR : *(Çok tedirgin olmuştur. Güler sinirli. tik)* Heh heh. Tabii.
TARKAN : *(Konuyu anlamıştır)* Güzel bir akvaryum. Bu ...yılan da güzel Enver Abi.
ENVER : Hareket etmiyor hiç değilse. Ben kıılmıdamayan şeyleri seviyorum. Yani onlar dursunlar ööylee, ben de durup bakayım onlara. Daha güzel. *(Bir an)* Valla daha güzel. Yaşamayan şeyleri tercih ediyorum ben.
TALAT : Akvaryum benim olduğu için balıkları gebertmiyor tabii.
ENVER : *(Bir an. Hep beraber gülerler)* Bir şey içerim ben şimdi, siz de içer misiniz? *(Alaycı.)*
TARKAN : Ben bir Malibu alayım bari Enver abi.
CEMŞİR : *(ENVER'in kendisine baktığını görünce)*

ENVER : Ben almayayım.
(Bara gider, kendine bir rakı hazırlar, sonra orta boy küçük bir bardağa ağzına kadar Malibu doldurur, kendi rakısından bir yudum alır beğenir, güzel bir kadeh rakı olmuştur. Gider, Malibu kadehini TARKAN'a verir. Masaya döner, kendi rakı kadehini alır, sahnenin gerisine, kitaplığa gider. ENVER bunları yaparken öbür üçü, şunları konuşurlar.)
TALAT : Sizinle iş yapacağız tabii. Ama önce yapılacak işleri bir sıraya koymak gerekiyor, sonra kim hangi işten ne kadar komisyon alacak onu belirlemek gerekecek. Güvenlik unsuru var bir de. Emir-komuta zinciri içinde hareket etmek gerekecek bir süre için. Kimse üzülün istemiyorum ama benim sözümün dışına çıkan üzülecektir, bunu biliyorum. Sanırım siz çok şey biliyorsunuz, bense bir tek şey biliyorum, o da şudur: Dediğimin dışına çıkan olursa... *(Utangaç güler)* Parçaparça... paramparça ediyoruz. Bu böyle bilinsin. Sizler efendi çocuklarsınız ama bizimle iş yapmanın risklerini sanırım pek iyi bilmiyorsunuz. Bu, bir suç değil elbette ama beraber çalışacak isek, önemli bir kabahat olabilir.
TARKAN : Talat Abi?
TALAT : Efendim canım?
TARKAN : Çok büyük işler söz konusu abi.
TALAT : Öyle mi? *(Alaycı)*
TARKAN : *(Bir yudum Malibu)* Öyle abi, sen de biliyorsun, istediğin kadar dalga geç, öyle. Bu işe gireceksek, bizim ayağımızın altında bir sağlam temel kurulmalı.
TALAT : Haklısın.
CEMŞİR : Ben mesela... gereken her şeyi yaparım ama... benim için de gereken her şey yapılmalı. *(Sessizlik)*
TARKAN : Meselâ!
TALAT : Anlıyorum çocuklar anlıyorum. Size

ENVER : nasıl anlatmalı ki...
 : Ben anlatayım mı? (*Herkes ENVER'e döner*) Şu kurukafaya bakın! (*Uzanır, kitaplıktan kurukafayı alır eline*) Hey gidi hayat hey! Şuna bakın, ne yakışıklı, ne hoş, ne tatlı bir delikanlıydı Muhsin! Nankör hayat! Ne dersiniz... anlatayım mı?

CEMŞİR : Adı... Muhsin miydi?
 ENVER : Muhsin gibi bir şeydi.
 TARKAN : (*CEMŞİR'e*) Senin için ne önemi var bunun? Niye soruyorsun?

CEMŞİR : Niye soruyorsam soruyorum, seni ilgilendirmez.
 TARKAN : İş toplantısı yapıyoruz burada, senin keyfin için toplanmadık!

CEMŞİR : Hiç böyle iş toplantısı görmedim!
 ENVER : Hoop! Beyler! Şehzadeler! Prensler! N'oluyor be canım?

TARKAN : Abi? Sizi dinliyoruz elbette...
 ENVER : (*Kurukafayı CEMŞİR'in burnuna dayar*) Şuna bak! Muhsin'in kafatası. Bu kutunun içinde Muhsin'in beyni vardı bir zamanlar! Burada kahverengi gözleri vardı, gözünün içi gülerdi! Şurada bir yerlerde ağzı vardı! İnce uzun bir ağız! Kadınların orasını burasını öpen bir ağız! Ondört yaşında istemiştim öyle bir ağız ...olmayı! Neyse! (*Kuru kafaya bakar*) Muhsin'in ağzı... (*Gösterir*) Şuralarda bir yerdeydi! Heh heh heh!

CEMŞİR : (*Tik*) Bu ...gerçek bir kafatası mı?
 ENVER : Gerçek değil ama sahici.
 CEMŞİR : Aynı şey. Sahici mi bu kafatası?
 ENVER : Aynı şey değil canım. Gerçek ile sahici arasında çok fark var. Sahici başka bir şeydir, gerçek bambaşka.

CEMŞİR : Saçma.
 ENVER : Eskici ile toptancı arasındaki fark da saçmadır.

TALAT : Bu kurukafayı dört yıldır görüyorum... Ben de bu dekorun bir parçası sanıyordum.

ENVER : İyi! Bu dekorun bir parçası.
 TALAT : Gerçek ve sahici bir kafatası olduğunu bilmiyordum, bunun.

ENVER : (*TALAT'a*) Seninle tanışmamızdan yıllarca önceydi... Muhsin'i bataklıktan çekip çıkarmıştım. Benim sağ kolum gibiydi. Onsuz hiçbir işe girişmiyordum artık. Abi kardeşin de ötesinde, bir tek insanın iki çit parçası gibi olmuştuk. (*Sessizlik*)

CEMŞİR : (*Bembeyaz mendilini çıkarıp göz yaşlarını siler*) Ne hoş, ne güzel... (*Duygulanmıştır*)

ENVER : Evet. Öyle işte. (*Bir an*) Sonra bir gün... (*Duraklar, rakısını içer*)

CEMŞİR : (*TALAT'a*) Banka kredileri ve örtülü ödeneklerin, madenler ve silah ticaretiyle görünür bütün ilişkileri görünmez hale getirilmeli. Bunu en batılı şekilde halledebiliriz arzu ederseniz...

TALAT : (*Avcuyla ENVER'i gösterir*) Bakalım Enver Abi ne diyecek...

ENVER : (*TARKAN'a*) Sonra bir gün Muhsin bana ihanet etti. (*Sessizlik*)

ENVER : (*Elindeki kafatasına bakar üzüntülü*) İhanet. İhanet. İhanet. (*Hüzünlü kafasını sallar. CEMŞİR'in önüne gider*) Bana! (*CEMŞİR irkilir*) Bana ihanet etti, iyi mi?

CEMŞİR : Çok fena! (*TARKAN güler*)
 ENVER : Herkes herkese ihanet edebilir, insanlık hali olabilir ama... Kimse bana ihanet edemez! (*Tavana bakarak bağırır*) Anlaşıldı mı? (*Sessizlik*)

CEMŞİR : (*Tik*) Ne... ne yapmıştı?
 ENVER : Kim?
 CEMŞİR : (*Parmağının ucuyla ENVER'in elindeki kurukafayı gösterir*) Muh... muh... muhsin Bey. Nasıl anladınız ihanet ettiğini?

ENVER : (*Elindeki kafatasına bakar sevgi ve şefkatle*) Saat ikiyi çeyrek geçe buluşacaktık Yeşil Papağan'ın orada... (*Ka-*

*fatasını tuttuğu elinin tersiyle
gözyaşlarını siler, öbür eliyle rakısını
içer, üzgün* İkiyi çeyrek geçe... (Sessiz-
lik) İki buçukta geldi.

(Büyük sessizlik)

: Onbeş dakika gecikti.

: Ayıp etmiş.

: (CEMŞİR'e bakar) Öyle. Ayıp etti. Onu öldürmek zorunda bıraktı beni. (Elindeki kafatasına bakar) Akılsız! Toy! Aptal! Ne kadar yetenekliydin, ne kadar akıllıydım! (Ağlamaklı) Yazık ettin kendine!! Bak şimdi cevap bile veremiyorsun bana! İyi mi oldu ha?! İster miydim böyle olmasını ha?! Şu haline bak! Ne kadar çirkinleştin, bozuldun! Kemik oldun, öylece kaldım! Yakışıyor mu sana bu hal? Ayıp değil mi ha? Senin gibi yakışıklı bir delikanlının bu hale düşmesi? Öyle kırgın bakma bana! Alıngan bakma! Bizim töremiz bellidir. İhanete yer yok. İkiyi çeyrek geçe dediysek... ikiyi çeyrek geçe geleceksin. Gecikmek yok. İhanet yok! Anladın mı çirkin şey! (Duraklar bir an. Kafatasını olağan bir şey gibi, CEMŞİR'in eline tutuşturur.) Baktıkça ve gördükçe hüüzünleniyorum. Belki tavanarasına kaldırmalıyım bu kelle kemiğini...

CEMŞİR

: (Donup kalmıştır elinde kafatasıyla) Ha!

(Bir an) He! (Kafatasını TARKAN'a atar)

: (Kafatasını yakalar) Üzüntünüzü

anlıyorum Enver Abi...

: Anlamıyorsun.

: (Sırıtır) Anlamak istiyorum diyelim.

: Anlayamazsın.

(Sessizlik)

: (İçkisini içer sonuna kadar yine) Muhsin geç kalmamıştı o gün.

(Sessizlik)

: Nasıl? (Elindeki kafatasına bakar)

: Buluşma saatini iki buçuk olarak vermişim. Adamlarım hatırlattılar sonra.

Unutmuşum. Muhsin haklıymış meğer.

ENVER
CEMŞİR
ENVER

TARKAN

ENVER
TARKAN
ENVER

TALAT

TARKAN
ENVER

Geç kalmamış, vaktinde gelmiş buluşma yerine. Boşu boşuna öldürmüşüm çocuğu. (Burnunu çeker) Yazık. İyi çocuğu. (Sessizlik)

ENVER

: (TARKAN'a doğru yürür. İçkisini içerek) Yine de... neden bilmem, bu kurukafayı görünce... bana ihanet edenleri düşünüyorum. (Kurukafayı alır) Dürüst bir çocuğu. Allah rahmet eylesin. (Kurukafayı öper, götürür kitaplıktaki yerine koyar itinayla) Ne diyorduk?

CEMŞİR

: (Çekingen) Ekonomi çok önemli. Bankaların yönetimini ehliyetsiz ellere bırakırsak memleket batır! Sizler çağdaş insanlarsınız. Batılı insanlarsınız. Bize güvenin ve fazla üstümüze varmayın. Bırakın biz bildiğimiz gibi götürelim işi, sonra... sizin payınızı verelim. Herkes memnun kalsın. Bunlar teknik işler. Büro işleri değil. Bürokratlar değil, teknokratlar gerekiyor şimdi! İşleri bize teslim ederseniz hepimiz kârâ geçeriz inanun. Ama ... aklınızın ermediği işe karışmayacaksınız. (Sessizlik)

TARKAN

: Büyük yüzdeyi size vereceğiz ve yıllarca sürecek bir işbirliğini başlatacağız! Patron siz olacaksınız, aslan payını siz alacaksınız ama... bırakın bu işleri biz idare edelim.

(Sessizlik. Herkes birbirine bakar)

TARKAN

: Bir başka Muhsin daha... gerekmiyor buraya.

ENVER

: Kütüphanede yer yok zaten.

(Gülerler)

TALAT

: Tarkan ile Cemşir... Çocuklar şunu bilin önce: Ben de sizin tarafınızdayım.

TARKAN

: Talat Ağabey, bunu bilmesek buraya gelmezdik zaten.

TALAT

: Sağ ol.

ENVER

: Hepiniz sağ olun.

(Sessizlik)

CEMŞİR

: İkinci bir toplantı gerekiyor galiba.

TARKAN

: Talat Abi, yarın akşam üstü bir daha top-

TALAT
CEMŞİR : lanalım, ayrıntıları görüşelim ha? Ne dersin?
: İyi fikir.
: *(Rahatlamıştır, ayağa kalkar)* Size doyum olmaz, bize müsaade öyleyse...

ENVER
CEMŞİR : Otur ulan!
: *(Şaşkın etrafına bakar)* Anlamadım. *(Oturur)*
(Herkes birbirine bakar, önce Enver güler, sonra herkes)
CEMŞİR : *(Ayağa kalkar)* Çok hoş. Çok hoş bir şaka!

TARKAN : *(ENVER'e)* Her konuda ve her detayda anlayacağız Enver Abi!

ENVER : Biliyorum.
(TARKAN güler. Herkes el sıkışır. Uçuk bir an. TARKAN ile CEMŞİR çıkarlar. TALAT ile ENVER sahnenin ortasında dikilip önce seyirciye, sonra birbirlerine bakarlardı. Işık yavaşça yiter. Karanlık)
(Işık. ENVER yalnızdır. Sinirli, telefon eder bir yere.)

ENVER : Alo? Ben Enver. Hemen Beyhan'ı bağla kızım. Beyhan! Evet... doğru valla. Vurmuş ikisini de. Hem Burhan', hem Turhan'. Bilmiyorum. Bir şey mi sezdi, anlamadım ki! Hayır. Bence MACİDE Teyze'yi sokalım devreye. Temiz hallolur böylece. Sen beyefendiye söyle merak etmesin. Hayır, canım, olur mu? Yarın birinci sayfadan renkli fotoğraflarla ver haberi... İki mafya çetesi birbirine girdi, iki ölü... Evet canım, evet evladım. Nereye? Ulan orası çok uzak be hayatım. Öyle mi? Peki oraya bıraktırırım ben Burhan'la Turhan'ın kalıplarını. Bu manyağı hele bir başımızdan atalım, bak daha ne işler yapacağız. Gözlerinden öperim canım. Patrona selamlarımı bildir. Tamam. Tamam. Tamam ulan, haydi eyvallah!
(Çarparak kapatır telefonu) Off off!
Mahmut! *(Odanın içinde sinirli gezinir)*
Mahmuut! *(Gezinmeyi sürdürür)*

MAHMUT : *(Girer, aynı sargılarla)* Buyur Enver Bey, bir şey mi istedin?

ENVER : Bir sade kahve yap bana.

MAHMUT : Hemen.

ENVER : Dur, gitme, gel buraya bir dakika. Kapat kapıyı. *(MAHMUT kapıyı kapatır. ENVER gider masanın başındaki deri koltuğa oturur, MAHMUT'a bakar, gülümser)* Nasılsın?
: *(Alçılı kolunu kaldırır)* Çok iyiyim. Sayende.

MAHMUT : Kulaklarımı açıp iyi dinlemezsen beni, öbür kolunu da kırıp, burnunu keserim anlaşıldı mı?

ENVER : Sakin ol Enver Bey. Anlaşıldı. Ama...

MAHMUT : Ne aması ulan? Soru mu soracaksın?

ENVER : Muhakkak öldürmek mi gerekiyor onu? *(Sessizlik)*

MAHMUT : Evet. Muhakkak öldürmek gerekiyor. Benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Oğlum gibidir biliyorsun.

ENVER : İnsan oğlunu öldürür mü hiç?
: Gerekirse öldürür. *(Bir an)* Gerekliyorsa öldürür.

ASLAN : Aslan gibi adam be abi. Kimseye kötülüğü dokunmamıştır...

ENVER : *(Güler)* Bana bak! Seni de temizlemek gerekecek sonunda, öyle görünüyor. Kaç senedir burada, bizim yanımızda çalışıyorsun?

MAHMUT : Yirmi yılı geçti herhalde... Bilmem, saymadım.

ENVER : Burada çalıştığın sürece kaç tane ceset çıktı bu odadan?

MAHMUT : O-hoo, seksen, doksan? Bilemem, onları da saymadım.

ENVER : Eee? Bu, aslan gibi ana baba kuzusu da, öbür temizlediklerimiz hayvan mıydı?

MAHMUT : Ne bileyim ben? Öbürkileri tanımıyorum ki! Talat Abi'ye hayatımı borçluyum oysa. Yalnızca iyilik gördüm ondan.

ENVER : *(Karanlık bir bakışla)* İyi. İyi öyleyse.

MAHMUT : Hayır. (*Sakin*) Yanlış anlama, sen ne di-
yorsan yapacağım.

ENVER : Talat'ı öldürmeyeceğiz Mahmut.

MAHMUT : Ciddi misin Enver Abi!?

ENVER : Bize gerekli daha birkaç yıl. Ayrıca seve-
rim keratayı bilirsin.

MAHMUT : Bilmez miyim abi!

ENVER : Çok dağıttı, çok içiyor, bir sürü işi
yüzüne gözüne bulaştırdı bu sefer...

MAHMUT : Çok yorgun abi. Dinlenmesi gerekiyor
biraz.

ENVER : Filiz'le beraber Paris'e gitsin diyoruz bi-
raz.

MAHMUT : Valla giderse çok iyi olur biraz.

ENVER : Bu akşam, birazdan burada buluşacaklar
Filiz'le. Onlar gittikten sonra, burayı kitle
ve evine git. Berbat haldesin, şu haline
bak... Git, iyi bir uyku çek, yarın sabah ta-
ze gel buraya, yarın çok işimiz var, e mi
canım, haydi, git şimdi bana bir sade kah-
ve yap, al şunu da. (*Cebinden iri bir tomar
kağıt para çıkarır, MAHMUT'un eline tu-
tuşturur*)

MAHMUT : Peki. Sağ ol abi. (*Çıkar*)

ENVER : (*Sıkıntılı dolanır odanın içinde. Kapı
açılır, FİLİZ girer*)

FİLİZ : Ah, pardon?!

ENVER : Gel kızım, nedenmiş pardon?

FİLİZ : Talat yok mu?

ENVER : Yok. Eli kulağında ama, neredeyse gelir.
Ben de onu bekliyorum, gelsin çıkacağım.

FİLİZ : (*Elindeki şık çantayı gösterir*) Ona ver-
mem gereken şeyler var. Yarın gidiyorum.

ENVER : Gel otur lütfen. Bir şey içer misin?

FİLİZ : (*Oturur. Çok üzgündür*) Hayır, içmem.
(*Bir an. Ağlamamak için mücadele eder
kendiyile.*) Enver Abi...

ENVER : Efendim kızım?

FİLİZ : (*Ağlamaya başlar*) Neden? (*Kendini güç
bela durdurur*) Neden böyle yapıyor? (*Yi-
ne hıçkırır, kendi durdurmaya çabalar*)
Onu seven herkese kötü davranıyor abi!

ENVER : (*FİLİZ'in saçlarını okşar*) Geçer kızım

geçer... Bunaldı biraz bugünlerde. Turhan
ile Burhan'ın ölümleri çok sarstı onu.

FİLİZ : (*Korkuyla*) İkisi de mi öldü?

ENVER : Maaalesef. Öldürüldüler hunharca.
(*FİLİZ'in saçını okşar*) Ama korkma. Ben
diyorum ki... seninle Paris'e gelsin Talat.

FİLİZ : Onu da mı öldürecekler yoksa Enver
Abi?

ENVER : (*FİLİZ'in saçını okşar*) Sakin ol. Ben bu-
radayken kimse dokunamaz ona.

FİLİZ : (*ENVER'in elini tutar*) Sağ ol. (*Yine
ağlamaya başlar, sonra kontrol eder ken-
dini*) Her şey ne kadar güzel olabilir oysa!

ENVER : Öyle. (*İçki masasına gider, bir bardak
viski hazırlar, götürür FİLİZ'e verir,
FİLİZ otomatik alır bardağı, biraz içer*)

FİLİZ : Anlamıyorum... hiçbir şey anlamıyorum.

ENVER : Sıkma canını... ben yıllardır hiçbir şey
anlamıyorum.

FİLİZ : Kim öldürmüş Turhan'la Burhan'ı?

ENVER : Araştırıyoruz. Aslında biliyoruz ama iyi-
ce kesinleşmesi gerek şüphelerimizin.

FİLİZ : O zaman ne yapacaksınız?

ENVER : (*FİLİZ'e bakar, ayakta, sahnenin or-
tasında durup*) O zaman, biz de onları
öldüreceğiz kızım.

FİLİZ : Böyle sürüp gidecek mi bu? Talat'ı bu
kısır döngüden çıkartmanız gerekiyor.

ENVER : Eee, Talat'ı o söylediğin şeyden
çıkaracağız, merak etme.

FİLİZ : Onu seviyorum.

ENVER : (*FİLİZ'in saçını okşar*) Ben de seviyo-
rum.

(*Sessizlik*)

FİLİZ : (*Yerdeki—halıdaki—kan lekelerine ba-
kar*) Bunlar ne? Ne döktünüz bu halıya?

ENVER : Geçen gün Mahmut, misafirlere nar suyu
ikram ediyordu, biliyorsun düştü kolunu
kırdı salak, tepsiyi olduğu gibi misafirlerin
kafasından aşağı geçirdi. Bu lekeler bir
şey değil, sen bir de misafirlerin halini
görecektin!

FİLİZ : (*Kıkrıdar*) Ay çok hoş! (*Daha çok güler*)

ENVER : Keşke burada olaydım.
 FİLİZ : Yaa. Böyle işte.
 ENVER : (İçer) Talat gecikti yine.
 MAHMUT : Yok. Şimdi gelir. (Kapı açılır, bir sade kahveyle MAHMUT girer)
 FİLİZ : Kahveniz. Hoşgeldiniz Filiz Abla.
 MAHMUT : Merhaba Mahmut. Geçmiş olsun.
 ENVER : Sağ olun. Görünmez kaza işte. (Kahveyi ENVER' verir)
 FİLİZ : (Gülerek) Halıyı mahvetmişsin ama eline sağlık. Hiç sevmezdim bu halıyı.
 MAHMUT : (Anlamamıştır) Elimden geldiği kadar temizledim abla.
 FİLİZ : Nar suyu bu kadar çıkıyor demek!
 MAHMUT : Nar suyu mu?
 ENVER : Mahmut?
 MAHMUT : Efendim abi?
 ENVER : Beni arayan oldu mu?
 MAHMUT : Olmadı abi.
 ENVER : İyi. Sen gidebilirsin. Ben de çıkacağım birazdan.
 MAHMUT : Peki. İyi akşamlar abla.
 FİLİZ : İyi akşamlar Mahmutcuğum
 : (MAHMUT çıkar. ENVER sahnenin ortasında dikilip FİLİZ'e bakar. FİLİZ içer, biraz kıvrırdar, ciddileşir, dalar gider.)
 ENVER : (Saatine bakar) Ne kadar kalacaksın Paris'te?
 FİLİZ : Bilmem. Bir yıl, iki yıl... Bir hafta... On gün... Bilmiyorum.
 ENVER : Oh ne güzel! Gıpta ediyorum sana.
 FİLİZ : Neden?
 ENVER : İsteddiğin yerde, istediğin kadar kalabiliyorsun da, ondan.
 FİLİZ : Sen kalamıyor musun?
 ENVER : Nerdeee? Biz köstebek gibi yaşamaya alıştık.
 FİLİZ : Sen de gel Paris'e!
 ENVER : (Güler) Olur. Peki. (Gülerler)
 (TALAT girer. Ding, temiz, dinlenmiş bir hali vardır. Şık, lacivert, kruvaze bir elbise. Beyaz gömlek, kırmızı ipek kravat. Traşlı ve bakımlıdır.)

TALAT : Merhaba. (Masasına yürür) Sen burada ne arıyorsun?
 ENVER : (Şaşkın) Şimdi... çıkmak üzereydim...
 TALAT : (Oturur) Sana sormuyorum, hanuma sordum.
 FİLİZ : Seni görmeye geldim.
 TALAT : Buyur? İşte gördün.
 FİLİZ : (Kızgın) İyi. (Çantasını açar, kırmızı bir kurdela ile bağlanmış bir deste zarf çıkarır) Şunları al, vaktin olursa oku ve bir zamanlar nasıl bir insan olduğunu gör! (Desteyi masaya bırakır)
 TALAT : İyi. Peki. Bitti mi?
 FİLİZ : Talat! Bir tanem!
 TALAT : (Elini kaldırır) Hişt, hişt, sakın haaa!
 FİLİZ : Allah belanı versin senin!
 ENVER : Gel Filiz... (TALAT'a) Ben çıkıyorum. Yarın görüşürüz.
 TALAT : Tamam.
 ENVER : Gel Filiz, kusuruna bakma, biraz canı sıkın bugünlerde. (ENVER, FİLİZ'le beraber çıkar. Sessizlik. Talat bir sigara yakar, kapıya bakar. Ceketinin cebinden bir video kaset çıkarır, masasının üstüne bırakır. Belinden iki tane tabanca çıkarır, onları da masanın üstüne bırakır. Ceketini çıkarır koltuklardan birine atar. Boş olan koltuğu götürür televizyonun karşısına yerleştirir. Bakar, koltuğu biraz geriye çeker. Gider kendine yine tepeleme viski doldurur bir bardağa. Bu adam viskiyi boza gibi içmektedir. Moğol usulü. Kırmızı içer gibi! Neyse. Balıklarına yem verir. Kurukafaya bakar, kafasını sallar. Video kasetini alır, videoya yerleştirir. Önce videoyu çalıştırır, sonra televizyonu açar. Dolayısıyla sevgili arkadaşlar, görüntü geldiği zaman, göreceğimiz şey banttaki görüntü olacaktır. Banttaki görüntü de bir acayıptir zaten. Bir deniz manzarası. Yalnızca deniz ve gökyüzü görünür. Dalgaların sesi. Başka bir şey yoktur. Yalnızca deniz ve gökyüzü. Mas-

mavi bir deniz, ve masmavi bir gökyüzü. Ve dalgaların sesi. TALAT televizyonun karşısındaki koltuğa oturur elinde bardağıyla. Ayaklarını uzatır, seyrederek. Bir süre sonra kapyı vurulur hafifçe. Talat yanıtlanmaz. Bir süre sonra yeniden vurulur.)

TALAT

: (Kimıldamadan) Geel!
(Kapı açılır, MACİDE Hanım girer. Yaşlı bir kadın. Yaşlı bir kadın gibi giyinmiştir. Orta halli bir ev kadını gibi.)

MACİDE

TALAT

: Talat Bey oğlum?
: (İrkilir, ayağa kalkar, bir an, çok kısa bir an, masaya, tabancalarına bakar, kendini toparlar hemen) Buyrun. Buyur teyze?

MACİDE

TALAT

: Sen Talat'sın değil mi oğlum?

: Evet teyzeğicim, buyrun, bir şey mi vardı?

MACİDE

: Seni görmemi söyledim... Mahmut. Başım büyük dertte evladım. Sen halledebilir mişsin bir tek...

TALAT

MACİDE

: Mahmut mu aldı seni içeri?
: Kaç kere geldim, bir türlü bulamadım seni. Bu akşam mı? Yok. Aşağının kapısı açıktı. Herhalde Mahmut buradadır diye çıktım ben de. Şimdi işin varsa giderim, ne zaman istersen o zaman gelirim evladım.

TALAT

: Yok teyze, gel buyur otur.
(TALAT hızla masaya gider, çekmeceyi açar, güya çaktırmadan tabancaları çekmeceye koyar, kapatır. MACİDE, TALAT'ın ceketinin durduğu koltuğa, ceketin üstüne oturur. TALAT bakar, bir şey demez, gülümser.)

TALAT

MACİDE

TALAT

MACİDE

TALAT

MACİDE

TALAT

: Bir şey içer misin teyze?
: Sen ne içiyorsun oğlum?
: Viski.
: Bana da bir rakı ver öyleyse.
: (Şaşırır) Ciddi mi söylüyorsun?
: Rahmetli her akşam yarım ufak içerdi, bana da bir kadeh içerirdi ne yapsın.
: (Güler) Eee? Amca rahmetli olduktan

sonra devam mı ettin her akşam bir kadeh içmeye?

MACİDE

: Yok. Arada bir canım istiyor, ağrılarımı iyi geliyor.

TALAT

: (Bir küçük rakı hazırlar verir) Buyur teyze... Şimdi anlat bakalım nedir derdin?

MACİDE

TALAT

: (Rakısından bir yudum alır) Sağlığına.

MACİDE

: (Güler) Sağlığımıza. (İçerler)

: Başımıza ne geldiye... patatesten ötürü geldi.

(Sessizlik)

TALAT

MACİDE

: Anlamadım?

: Patates. Pa... ta... tes... Hani şu toprağın altında yetişen, sarı kahverengi, yamru yumru bir şey var ya...

TALAT

MACİDE

: Haa! O patates...

: Eee. O patates. Bir kilo patates kaç lira biliyor musun?

TALAT

: Ah, zayıf yerimden vurdun beni şimdi teyzeciğim! Hiçbir şeyin fiyatını bilmem ben. Yani çarşı pazarda demek istiyorum. Bekâr adamım, ömrümüz ocak başlarında, işkembecilerde geçti. Patatesin fiyatını bileydim... başbakan olurdu bugüne kadar!

MACİDE

: Patatesin fiyatı son üç ay içinde yüzde ikiyüz düştü!

TALAT

MACİDE

: (Yapmacık) Eee?

: Fiyatlar düşüncü, üç buçuk ton patatesi denize döktüler.

TALAT

: Hep öyle yaparlar. Bir meyvenin, sebzenin fiyatı düşmeye görsün, hemen yavaştaştırırlar kamyonları denize.

MACİDE

: Evet ama bu sefer durum biraz değişik... Ben Günboyu Körfezi'nde küçük bir otel işletiyorum. Onaltı odalı bir yer. Önümüz kumsaldır. Pek pırl pırl değil ama yine de girilebilir bir denizi vardı oranın. Bir ay önce... üç buçuk ton patatesi getirip tam otelin önünden denize gördüler.

TALAT

MACİDE

TALAT

: Kimler?

: Camgöz Tayyar'ın adamları.

: Camgöz mü? Doğru ya kasap, manav

MACİDE

işlerine o bakıyor. Eee, ne oldu sonra?
: Daha ne olsun evladım? O küçük küçük
körfeze üç buçuk ton patates dökmüşünce,
bir haftayı geçmedi, patatesler çürümeye
başladı, deniz girilir gibi değil, kumsal
oturulur gibi değil. Bir koku, bir koku...
Bütün müşteriler gitiler. Bir tek ben
kaldım geride, bir de o dayanılmaz koku!

TALAT

: (Gergin) Ben orayı temizlettirim sana.
Pırl pırl yaptırırım o körfezi! Yepyeni,
gıcır gıcır bir körfez yaparım orasını, sen
üzülme!

MACİDE

: Şimdi. (Rakısı içer)

TALAT

: Anlamadım?

MACİDE

: Şimdi, benim yanımdan telefon et o...
pe... adama... emir ver.

TALAT

: (Çocuksu güler) Tamam, edelim telefon,
bakalım ne yapacak? (Telefonu açar, nu-
marayı çevirir, beklerken MACİDE'ye ba-
kar) Küçük bir otel ha? Ne güzel... Adı ne
otelinin teyze? (MACİDE yanıt vermeden,
TALAT, telefonun öbür ucuyla konuşmaya
başlar) Alo? Kimsin? Hayati? Tayyar ora-
da mı? Çağır! Hemen! (Bekler.

MACİDE'ye bakar, gülümser.) Geliyor
Camgöz! Sen merak etme, hemen hallede-
riz. (Telefona) Alo, Camgöz? Ben Talat.
(Dinler) Tamam... Tamam... (Sıkıntılı)
İyi. Peki. Sağ ol. Şimdi tek-gözünü ve iki
kulağımı iyi aç ve dinle! (MACİDE'ye)
Neydi o yerin adı?

MACİDE

: Günboyu Körfezi.

TALAT

: Günboyu Körfezi'nde bir otelin önüne üç
buçuk ton patates dökmüşsünüz. Ne de-
mek evet döktük abi?! Başka yer mi bula-
madınız ulan!? Ne? (Dinler) Eee? Öyle
mi? (Düşünür) Yarın temizleyeceksin
orayı. Ben bilemem artık nasıl temizleye-
ceğini ama iki gün sonra geleceğim oraya,
o küçük otelde kalmaya, ulan orada bir tek
patates görürsem yakarım seni anladın mı?
Bal dök yala olacak orası! Anladın mı?
Patates matates yok, işte o kadar?! (Din-

ler) Tayyar'cığım? Faturayı bana gönder,
sen işine bak! Beyefendiyle ben ko-
nuşurum! Bana ne ulan fiyatlardan? Millet
aç zaten, hiç değilse patatesi ucuz yesin-
ler! Sen işin o kısmına siimüklü burnunu
sokma. Yarın sabah başlayacaksın orayı
temizlemeye, anlaşıldı mı? Haydi canım,
öptüm. Yarın değil öbürgün gelip
göreceğim, orası Büyük Hotel'in yüzme
havuzu gibi olmamışsa seni vallahi billahi,
bak yemin ediyorum balıklara yem ya-
parım! Anlaşıldı mı?! Kim döktürdü o ka-
dar patatesi o küçük, göt kadar körfeze?
Turhan'la Burhan mı? Ulan Turhan'la Bur-
han ne zamandan beri önemli kararlar al-
ma yetkisini bulmuşlar kendilerine? Öyle
mi? Bana neden haber verilmedi?
Önemsiz bir iş diye? Üçbuçuk ton ne ki?
Patates hem de! Doğru. Bak burada
haklısın. Evet. Evet. Yarın sabah oraya gi-
diyorsun. O otelin önünü, arkasını, iki
yanını pırl pırl yapıyorsunuz. Başka bir
ricam yok canım. Haydi bakalım. Tamam.
Haydi eyvallah. (Telefonu kapatır,
gülümseyerek MACİDE'ye döner.) İşte bu
kadar teyzeciğim...

MACİDE

: (Rakısını bitirir, kadehini bırakır,
çantasından bir tabanca çıkarır) Ellerini
kaldır evladım!

TALAT

: (Sarsılır. Etrafına bakar) Ne?

MACİDE

: Kaldır ellerini!

TALAT

: (Çekmeceye bakar) Peki.

MACİDE

: (Güler) Yook, oraya bakma artık. Elleri-
ni kaldır yoksa beyn-i bâlândan vururum
seni. (TALAT ellerini kaldırır şaşkıncı)
Güzeel. Şimdi gel şu koltuğa otur ba-
kalım. (Televizyonun karşısındaki koltuğu
gösterir burnuyla) Geç otur şuraya...
(Alaycı) Evladım!

TALAT

: (Kaşlarını çatar, sinirli ve üzgündür)
Pekâlâ! (Geçer televizyonun karşısındaki
koltuğa oturur. Bu sahnenin başından be-
ri açık olan televizyon, hâlâ deniz ile

MACİDE

TALAT
MACİDE
TALAT
MACİDE

TALAT
MACİDE
TALAT

MACİDE
TALAT

gökyüzünü göstermektedir. Hareketli bir deniz, hareketli bir gökyüzü. Başka bir şey görünmemiştir ekranda.)
: Kaldır kollarını evladım. (TALAT kollarını kaldırır) Aferin. (MACİDE, yazıhaneye geçer, çekmeceyi açar, TALAT'ın yeni tabancasını alır, bakar. Gülümser.) Güzel makine. Kaç tane atıyor bu?

: Sekiz.

: Dolu mu?

: Dolu.

: (TALAT'ın tabancasını da sol eline alır, TALAT'a doğru yürür) İyi. Çünkü bu boş! (Sağ elindeki kendi tabancası ile TALAT'ın kafasına ateş eder. Çıt sesi. TALAT korkuyla irkilir. MACİDE bir daha çeker tetiği. Yine tık sesi. Sağ elindeki tabanca gerçekten boştur. TALAT koltuktan doğrulacak gibi olur. MACİDE, sol elindeki Kolt 45.liği kaldırır. TALAT oturur koltuğa.) Aferin. Otur orada, hiç kımıldama. (Uzun bir süre, öylece, karşılıklı kımıldamadan otururlar.

MACİDE boş olan tabancayı paltosunun cebinden koyar. Başka hareket olmaz. Televizyondan arada bir yükselen dalga sesleri.)

: Ne bekliyorsunuz?

: Kapa çeneni ulan... Senin işin bitti artık.

: (Güler) Benim işim mi? Benim işim çoktan bitmişti zaten... (Koltuğunu biraz daha televizyona doğru çevirir, seyirciye arkasını döner giderek) Demek meşhur MACİDE Hanım sensin? (Güler) Enver'in fikri miydi bu? (MACİDE yanıtlanmaz, elinde tabanca, gözünü kırpmadan TALAT'a bakar) Otelinin önüne üç buçuk ton patates döktüler demek? Ben de az aptal değilim ha! Bir ...sigara içebilir miyim?

: Hayır. Kes sesini ve bekle.

: Peki. (Sessizlik) Ne bekliyoruz?

(MACİDE yanıtlanmaz) Peki. Bekleyelim.

MACİDE

TALAT
MACİDE
TALAT
MACİDE

TALAT

MACİDE
TALAT
MACİDE
TALAT

MACİDE
TALAT

MACİDE
TALAT

MACİDE
TALAT

MACİDE
TALAT

Bir şey sorabilir miyim? (Telefon çalar) Ah, ne zaman önemli bir şey olsa, telefon çalıyor! (MACİDE, gözünü ve namlusunu TALAT'tan ayırmadan açar telefonu)

: Evet? (Dinler) Evet. (Dinler) Evet. (Dinler.) Hayır. (Dinler) Belki. (Dinler) Evet. (Dinler) Mümkündür. (Dinler. Güler) Oturuyor bebek gibi. (Ciddileşir.) Evet. (Dinler) Hayır. (Dinler) Yok, merak etme, yirmi yıl doldurduk bu meslekte. (Dinler) Hayır. (Dinler) Hemen mi? (Dinler) Peki. (Dinler) Sen nasıl istersen. (Dinler) Eyvallah. (Kapatar telefonu. İçini çeker, TALAT'a bakar.) Evet. (Bu son "evet" i içini çekerek, neredeyse şefkatli bir anne gibi söylemiştir.)

: Ne eveti?!

: Kaç yaşındasın sen?

: (Güler) Kırk!

: Ne gülüyorsun evladım? Komik bir şey mi var?

: Öldürdüğüm insanlara hep bunu sorardım ben de!

: Neyi?

: Kaç yaşındasın?

: Başka ne sorardım?

: Niye buradasın şimdi? Niye benim namlunun ucuna kadar geldin?

: Ne derlerdi?

: Çoğunluk ağlardı. Çoğunluk sessizce ağlardı. Kimileri yalvarırdı yaşamak için. Bir iki tane manyak... küfür etmişti.

: Küfür mü?

: Herifin kafasına dayadım namluyu... Gülererek yüzüme baktı... Tüylerim diken diken oldu. Tetiğe yerleştirdim işaret parmağımı... Hâlâ yüzüme bakarak gülüyordu! Ne gülüyorsun lan ibne dedim.

: O ne dedi?

: Bil... bilmiyorum... .. bir şeyler geveledi ağzında işte.

: (Bağırır elinde tabancasıyla) Ne dedi?!

: (Güler) Zavallı dedi.

MACİDE
TALAT

(Sessizlik)
: Zavallı.

: (Güler. Koltuğunu biraz daha televizyona doğru çevirir. Bu televizyon da bir başka alemdir. Yalnızca deniz ve gökyüzü.) Evet... İşte böyle... Hepsi bu... (Tabancayı kaldırır, TALAT'ın kafasına nişan alır) Sen... haydut olduğunu iddia ediyorsun, baba olduğunu iddia ediyorsun ama... bir bok değilsin aslında...

MACİDE

TALAT

: (Koltuğunu biraz daha çevirir, artık yüzü seyirci tarafından hiç görülmez. Koltuğun ve TALAT'ın sırtı, seyircilerimize karşıdır) Ateş etmeden önce... bir şey sormak istiyorum...

MACİDE
TALAT
MACİDE

: Sor.

: Otelin ismi neydi?

: Günboyu Körfezi'nde, önüne üçbuçuk ton patates dökülen küçük oteli mi soruyorsun?

TALAT
MACİDE

: Evet. O otelin adı ne?

: Yeşil Papağan Otelii! (TALAT'ın kafasına ateş eder.)

(Sessizlik)

(TALAT usulca düşer oturduğu koltuktan yere. Televizyon devam eder. Aynı deniz, aynı gökyüzü. MACİDE, yerde yatan TALAT'ın yanına gider. Bir an. Bakar. Kafasına bir el daha ateş eder. Telefon çalar.)

MACİDE

: (Telefonu açar) Alo? (Dinler) Evet.

(Dinler) Şimdi. (Telefonu kapatır, yerde yatan TALAT'a bakar) Zavallı. (MACİDE hiçbir şey olmamış gibi, gayet sakin, hiçbir şeye dokunmadan çıkar gider. Uzunca bir an. Televizyonda deniz ve gökyüzü. TALAT yerde yatar. Işık yavaşça yiter. Karanlık.)

(Işık. Her şey yerli yerindedir. TALAT hariç. ENVER oturur, onun arkasında FILİZ durur. Masanın önündeki koltuklarda BEYHAN ile TARKAN oturur. MAH-MUT bir kova sabunlu su ile TALAT'ın

düştüğü yerdeki kan izini siliyordur. CEMŞİR elinde dosyalarla ayakta dur. Kapı açılır, çok mini etekli haliyle HÜLYA görünür.)

: Ne var kızım?

: Beyefendi telefonda.

: Bağla hemen. (HÜLYA çıkar)

: Pek fistuk şey senin yeni sekreter Enver Abi.

ENVER
HÜLYA
ENVER
BEYHAN

ENVER

: Yaa. Öyledir. (Telefonu açar) Beyefendi? Sabah şerifler hayrolsun. Sağlığma duacıyız valla. Tabii. Demedim mi ben sana? Şimdi sözünü tutma sırası sende. Yok merak etmiyorum da, bir hatırlatayım dedim. Üçü de yanında şimdi. Öbür işleri götüşüp bir sraya koyacağız, Beyhan sana rapor halinde sunar yarın akşam. Ben bir kaç günlüğüne Paris'e gidiyorum. (FILİZ'e bakar, gülümserler) Bilmiyorum ama işler bu kadar yoğunken, çünkü fazla kalamam, mümkün değil. Hee, bir tetkik gezisi. Heh heh heh! Heh heh heh! Yaaa. Haydi eyvallah şimdilik. Başımı ağrıtan bir konu olursa bana bildir, çaresine bakarız hemen. Eyvallah, eyvallah. (Telefonu kapatır) Hülyaa? (HÜLYA girer) Gel al şu zarfları, yarın sabah postaya verilecek. Biletler tamam mı?

HÜLYA
ENVER

: Tamam Enver Abi.

: (BEYHAN'a) Her şey konuştuğumuz gibi. Aman gözünü aç, bir aksilik çıkmasın. (CEMŞİR ile TARKAN'ı işaret eder kafasıyla) Bu iki hıyara da dikkat et, kafaları bir karşı havada. Kendi menfaatlerinden başka bir şey düşünmüyor ikisi de.

BEYHAN

: Sen onları bana bırak. Zamanla öğreneceklerdir.

ENVER

: Zamanlamış. Ben onların yaşındayken banka kuruyordum.

(Gülerler. ENVER'le BEYHAN bunları konuşurken, TARKAN, oturduğu koltuğun yanında duran HÜLYA'ya asılır)

TARKAN

: Bu akşam ne yapıyorsunuz?

HÜLYA : Hiç. Uyku tutmuyor. Alışmamışım gündüz çalışıp, gece uyumaya.

TARKAN : Yemeğe çikalım mı beraber?

HÜLYA : Rejim yapıyorum.

TARKAN : Chez les indiens et le poisson d'or 'a götürürüm seni.

HÜLYA : O da neymiş?

TARKAN : Bir Fransız restoranı, porsiyonlar küçük, küçücük, yemekler de rezalet. Dolayısıyla hiçbir şey yiyemeden kalkıyor insan sofradan.

HÜLYA : Ay, çok hoşsun!

CEMŞİR : Enver Bey, burada iki belgeye yalnızca benim imzama atmanı istemişsiniz.

ENVER : Öyle mi istemişim?

CEMŞİR : İşin esprisine ve benim çalışma anlayışına aykırı bu!

ENVER : Oğlum ne yapalım istiyorsun?! Bakanlar kurulu kararı değil ki bu, hepimiz tek tek imzalayalım. Alt tarafı aramızda küçük bir anlaşma.

CEMŞİR : Öyle bile olsa, siz ve Beyhan Bey imzalamazsanız, ben de imzalamayacağım.

BEYHAN : Ben nasıl imzalarım yahu? Kamuoyunda tanınmış bir imajım var benim.

CEMŞİR : Tarkan imzalasın sizin yerinize.

TARKAN : Ne? Ver, getir imzalayayım hemen.

(CEMŞİR'in uzattığı kağıdı imzalar, geri verir.) Başka var mı imzalanacak bir şey, getir hepsini imzalayayım! (Güler) Ne evhamlı adamsın Cemşir, bu kadar önemseme imzayı! Alt tarafı bir karalama!

CEMŞİR : Öyle deme Tarkan...

ENVER : Oğlum, evladım, sanki çek imzalıyorsun. Bir beyaz kağıt be! Bir tek çek imzalarken düşüneceksin. (FİLİZ'e bakar) O da her zaman değil. (FİLİZ gülümsemeden ENVER'in saçlarını okşar, koltuğun arkasında durduğu yerden) İyi sen imzalamaz, Tarkan'la ben imzalarız, bu da yeter.

CEMŞİR : Yanlış anlamayın, bu bir prensip meselesi.

TARKAN : İmza atanlar yüzde beş buçuk fazla ala-

caklar di mi abi?

ENVER : Hem de nasıl! Ne işiydi bu?

TARKAN : Yugoslavya'nın yeni haline silah satma işi...

ENVER : O zaman yüzde yedi buçuk fazla alır imzayı atan! (TARKAN'a göz kırpar)

CEMŞİR : Olur şey değil! Biz bir beyin takımımız, bu bir know-how olayıdır eninde sonunda! Yüzde yedi buçuk! Bir imza için! Biraz finesse, biraz rafineman'tla hareket etmek gerek!

ENVER : Yok yiğenim! Bu iş senin dediğin gibi hav-huv işi değil...

CEMŞİR : Ne işiymiş peki?

ENVER : Bu iş... güç işi. Koç yumurtası işi! Gözü yemeyen girmesin! Siz hem (BEYHAN'ı gösterir) bu gazetecilerin kirli işler dediği işlerden para vurmak istiyorsunuz, hem de saçınızın teli kılmıdamaşın, paçanız hiçbir suya değmesin, nazik uykularınız kaçmasın istiyorsunuz. Yok öyle yağma! Sen işin hav-huvunu yaparsın ama bütün yük benim üstümdedir hep. Bu kervanın eşeği benim!

TARKAN : (Güler) Estağfurullah!

ENVER : Hayır canım! Öyle!

BEYHAN : Enver! Üzme çocuğu akşam akşam camım! (CEMŞİR'e) Şaka ediyor merak etme, herkes eşit pay alacak bu işten de.

CEMŞİR : Hayır bir şey değil, ben de imzalarım ne olacak, alt tarafı bir imza. (Elindeki dosyadan bir kağıdı alır, imzalar) Bakın, imzalıyorum işte! (Bir başka kağıt çıkarır, bakar) İlaç işi! (İmzalar) Bunu da imzalıyorum. İşte, buyrun!

ENVER : Ha şöyle... Afferin. (Güler) Getir o kağıtları şimdi bana... (CEMŞİR imzaladığı iki kağıdı ENVER'e verir. ENVER kağıtlara bakar kısa bir süre ve yurta, önce ikiye, sonra dörde böler, atar.) Bak gördün mü, sen benim sözümü dinlersen, ben de senin ne dediğini dinlerim. Benim yanımda çalışacaksan... saygıda kusur et-

MAHMUT : meyeceksin. Saygı... Disiplin... Sadakat... *(Birden parlar MAHMUT'a)* Bitmedi mi ulan hâlâ bu halının temizliği?!

ENVER : Bu nar lekesi çok zor çıkıyor abi. Yeni bir halı alsan daha iyi...

BEYHAN : Onu ben de düşündüm ama bu halılar Kars işi... Beyfendinin hediyesi. Ayıp olur diye düşündüm.

ENVER : Evet çok haklısın. *(Çok ciddi)* Beyefendi de sabah akşam sana armağan ettiği halıların ne olduğunu düşünüyor. Kaç kere söyledi bana, şu işlerden bir fırsat bulsam, benim halılar n'apıyorlar acaba Enver'in ofisinde? Bir ziyaret edeyim halılarımı diyor! *(TARKAN ile CEMŞİR, HÜLYA ile FİLİZ, en son da ENVER gülmeye başlarlar.)*

ENVER : İyi. Haydi bakalım, bu kadar tatava yeter, herkes işine... Yarın... *(BEYHAN'a)* Üç numarada randevun var di mi?

BEYHAN : Sabah dokuz buçukta. Merak etme!

ENVER : *(TARKAN'a)* Dosyayı öğlene hazır et Tarkan! Büyükelçiyle kim görüşecek? *(TARKAN, CEMŞİR'i işaret eder)* Sen de iyice anlat vaziyeti, yüzbin doları da ver herife. Altı kişiye sınırsız vize ve oturma müsaadesi istiyoruz. Oturacakları filan yok, merak etmesin keriz! Girip çıkacaklar durmadan. Mister Enver'in selamı var dersin. Hello, hav ore you dedi dersin, olur mu evladım, hadi bakayım!

CEMŞİR : *(Tik)* Siz merak etmeyin, ben icap ettiği şekilde hallederim.

ENVER : Alınma hemen yiğenin. Sen hav-huv... Ben zavallı bir işçi! Heh heh! Ulan bu gençler hiç dalga geçmeyi bilmiyorlar... Ama bu Tarkan iyi haa! Adamım.

TARKAN : Heh heh heh.

ENVER : Yaa. Heh heh heh. *(Durur)* Hülya?

HÜLYA : Buyur Enver Abi...

ENVER : Biz çıkıyoruz. Sen her yeri kitle git, yarın sekiz buçukta burada ol.

HÜLYA : *(TARKAN'a bakar)* Sekiz buçuk mu En-

ENVER : Haa, sekiz buçuk! Akşamın sekiz buçuğu değil! Sabahın sekiz buçuğu! Kızım on milyon maaş veriyorum sana, biraz çalış ha! Arada sırada, sabah sekiz buçukta.

HÜLYA : Uyanamıyorum Enver Aaabii.

ENVER : *(HÜLYA'nın taklidini yapar)* Uyanamıyorum Enver Aaabii! Uyuma o zaman!

HÜLYA : Tam iş başlarken geliyor uyukum ne yapayım? Kışım pil mi takayım?

ENVER : Sabah sekiz buçukta burada olacaksın.

HÜLYA : Peki Enver Aaabii.

ENVER : Haydi beyler gidelim. Gel Filiz. *(FİLİZ ile ENVER, elele tutuşup çıkarlar. Arkalarından BEYHAN. Onun arkasından CEMŞİR. Onun arkasından TARKAN, HÜLYA'nın poposunu elleyip, yavaş yavaş çıkar. Sahnede yalnızca MAHMUT ile HÜLYA kalmıştır. MAHMUT artık halıdaki o çıkmayan kan lekesini silmez, dizlerinin üstünde oturur yerde.)*

HÜLYA : Öf, amaaan! Siktir olup gittiler sonunda!

MAHMUT : Küfretme be kızım! Ne olur küfretme...

HÜLYA : Ne diyorsun be?!

MAHMUT : Küfretmeden konuş. Lütfen.

HÜLYA : Enver Abi Paris'e gidiyormuş ha?

MAHMUT : Öyleymiş. *(Sessizlik)*

HÜLYA : Talat Abi'nin cenazesi kalkalı bir hafta oluyor.

MAHMUT : Sekiz gün, dokuz gece. *(Sessizlik)*

HÜLYA : Enver Aabii, katilleri bulup canlarına şey edeceğim dedi... Ant içti! Nasıl ağhyordu koca adam... Zavallı Talat Aabi!

MAHMUT : Evet. *(Sessizlik)*

HÜLYA : Üfff. Canım sıkılıyor burada. Enver Aabi beni seçti sekreter diye! Seçmez olaydı, bir şey diyemedik! Haddimize mi düşmüş! Nur'la Ece ne biçim eğleniyorlar her gece, Yeşil Papağan'da. Biz burada telefonlara

MAHMUT : bakıyoruz, onlar orada dans ediyorlar iyi
HÜLYA mi?! Kader! Mahmut Aaabi?
: Buyur Hülya?
MAHMUT : Bu yavaşklardan biri yemeğe çıkartmak
HÜLYA istiyor beni.
MAHMUT : Hangi yavaşklardan biri?
HÜLYA : Hani var ya, esmer oğlanlardan kıçım su-
ratlı olanı?
MAHMUT : (HÜLYA ile beraber güler) İyi. Çık.
HÜLYA : Mahmut Aaabi? Geçen akşam uyku tut-
madı, düşündüm ve saydım.
MAHMUT : Ne saydın?
HÜLYA : Aşağı yukarı ikiyüz kadar erkek bozuntu-
suyla yatmışım ben şimdiye kadar. (Ses-
sizlik) Yirmi yaşındayım. İki yüz erkek de-
sek... Her yıla on adam müsveddesi
düşüyor. Di mi?
MAHMUT : Öyle galiba.
HÜLYA : Aklımda kalan bir tek güzel, hoş, sevim-
li, zevkli saniye yok biliyor musun?
MAHMUT : Öyle mi?
HÜLYA : Öyle. (Sessizlik) Şimdi ben ne yapayım?
MAHMUT : Eve git Hülya. Uyumaya çalış ve düş
görmeşe başla.
HÜLYA : Ben hep kabus görüyorum aabi.
MAHMUT : Kabuslarımı... anlamalısın. Onlara sahip
çıkmalısın... Bir kabus, bir ...hayat gibi-
dir, içinde en az üç güzel şey barındırır.
Bir kere ...gördüğün düşün içinde bir...
çocuk varsa...
HÜLYA : Var!
MAHMUT : İyi! O zaman kabus değildir artık o düş.
Gelecek zamanın ta kendisini görüyorsun
demektir.
HÜLYA : Düş görmek iyi de... insan sonunda ...
uyanıyor.
MAHMUT : (Güler) Eh, olacak o kadar. Her mesleğin
riski var...
HÜLYA : Çocukluk diye bir meslek var mıdır?
MAHMUT : Olmaz olur mu?
HÜLYA : Bana... babam tecavüz etti ilk önce.
MAHMUT : Hülya? Azdın sen bu gece!
HÜLYA : İlk... annem sattı beni kapı komşumuza.

MAHMUT : Tamam, yeter.
HÜLYA : Sol kulağım duymaz benim biliyor mu-
sun?
MAHMUT : Bilmiyorum.
HÜLYA : Sol kulağım sağır. Duvar gibiyim o taraf-
ta!
MAHMUT : Vah vah!
HÜLYA : İlkokul ikinci sınıfta öyle bir vurdu ki
Hatice Hanım!... Sağır kaldım! (Sessiz-
lik) Mahmut Aaabi?
MAHMUT : Efendim?
HÜLYA : Vücudumu nasıl buluyorsun?
MAHMUT : Çok güzel! Nefis! (Gülerler)
HÜLYA : Mahmut Aaabi?
MAHMUT : Efendim canım?
HÜLYA : Bazen... kendimi öldürmeyi
düşünüyorum.
(Sessizlik)
MAHMUT : Ne?
HÜLYA : İntihar etmek istiyorum. (Bir an) Ama...
korkuyorum.
(Sessizlik)
MAHMUT : Bak... Hülya'cım!
HÜLYA : (Güler) Şaka ediyorum canım! Şaka!
Haydi ben gidiyorum artık! Bay bay!
(MAHMUT'u dudaklarından öper. Bakar.
güler. Bir daha öper MAHMUT'u dudak-
larından) Eyvallah canımın içi! (Çıkar,
gider)
MAHMUT : (Kolonun tersiyle dudaklarını siler)
Canımın içi!
(MAHMUT etrafına bakar. Kova ile
süpürgeyi alır, kapının önüne götürür.
Bırakır. Geri döner, bir koltuğu alır, tele-
vizyonun önüne çevirir, iyice yerleştirir.
televizyonu açar. Görüntü belirmeden,
kapıya gider, kova ile süpürgeyi alır,
çıkar. Çıkarken ışıkları söndürür. Sahne
boştur şimdi.) Yeşil Papağan Limited!
(Bir işyeri. Garip bir ofis. Acayip bir
büro. Sahnede hiç kimse yoktur. Televiz-
yon açıktır. Engin bir deniz, engin bir
gökyüzü görünür ekranda. Dalgaların se-

*si. Bir dakika kadar sürer bu iş. Sonra...
Seyircilerin alkışları. Perde.)*

SON

Memet Baydur
19 temmuz 1992, Madrid

F

S

C

F

D